

KİMİN NEYİN HİKAYESİ

YENİDOĞU OKULLARI | BAĞÇEŞEHİR KAMPÜSÜ

Hikaye

Üzgünüm Sana Veremem

Ada, güzel mi güzel fakat güzelliğinden daha çok arkadaşları arasında farklı bir özelliği ile ön plana çıkmış bir altıncı sınıf öğrencisidir. Ada'nın bu özelliğini merak edenleriniz olmuştur. O vakit anlatayım:

Ada bir gün yine hopyaya zıplaya okula giderken yolda sınıf arkadaşı Aslı ile karşılaştı. İki arkadaş birbirine günaydın dedikten sonra Aslı, Ada'nın elindeki sarı, pembe, yeşil renklerle kaplı, üzerinde insanın iştahını kabartacak kadar güzel meyve resimleri olan şeker kutusunu gördü ve çok dikkatini çekti. Dikkatini çekmesinin yanı sıra o şekerlerden canı da çekmişti doğrusu. Dayanamayıp Ada'ya:

"Bana şekerlerden bir tane verir misin?" diye sordu. Ada'nın bu soruya cevabı ise:

"Üzgünüm sana veremem." oldu. Aslı bu duruma üzülmeye rağmen pek belli etmemeye çalıştı. Ada elindeki şekerlerle mutlu mesut okula doğru ilerlerken Aslı da arkadaşından aldığı cevaba canı sıkılmış bir şekilde okula vardı. Diğer arkadaşları Seda, Emel ve Betül Aslı'nın moralinin bozuk olduğunu hemen anladılar ve Aslı'ya:

"Aslı bir şey mi oldu sabah sabah yüzünden düşen bin parça?" diye sordular. Aslı da arkadaşlarına:

"Yok aslında bir şey olmadı ama okula gelirken bizim Ada ile karşılaştım ve..." arkadaşları Aslı'nın lafını bitirmesine müsaade etmeden hemen tahmin ettiler:

"Ada'nın elinde bir şey gördün, ondan istedin ama Ada 'üzgünüm sana veremem' dedi öyle değil mi?" diye sordular. Aslı yine morali bozuk bir şekilde:

"Evet tam olarak böyle dedi." diye karşılık verdi arkadaşlarının sorusuna. İçlerinden Seda:

"Artık Ada'nın bu durumuna alışmalıyız, o hep böyle sen canını sıkma." diyordu. Ama Aslı'nın içine bu durum dert olmuştu. Aslı böyle düşünürken ilk ders zili çaldı.

O gün ilk ders Türkçe dersi idi. Öğretmen yeni öğrendikleri sıfatlar konusunu pekiştirmek amacıyla grup çalışması yapacaktı, bunun için de sınıfı gruplara ayırdı. Her grup beşer kişiden oluşuyordu. Aslı ile Ada aynı gruba denk gelmemişti. Aslı bu duruma biraz sevinir gibi olmuştu doğrusu, sabahki şeker olayından sonra bir Ada vakası daha kaldırmayacağını düşünmüyordu. Bu sefer de Ada ile Seda aynı gruba denk geldi.

Öğretmen gruplar için gerekli olan malzemeleri saydı. Bu çalışma için renkli kağıt, renkli kalem, yapıştırıcı ve simli karton gerekiyordu. Grupta simli karton bir tek

Ada'da vardı. Ve grupta paylaşması gerekiyordu. Seda Ada'ya simli kartonu grupta paylaşması gerektiğini söylese de bir türlü ikna olmuyordu ve Seda'ya:

"Üzgünüm sana veremem." deyip duruyordu.

Seda az önce Aslı'ya verdiği tesellilerini hatırladı ve bu durumdan hafif utandı. Çünkü onun da canı sıkılmıştı. Grup arkadaşlarından Ege de Seda'ya destek olmuş, Ada'yı kartonu paylaşması için ikna etmeye çalışıyordu. Ama tüm bu çabalar boşa kürek çekmekten öteye gidemiyordu. Ada, Ege'ye de aynı cevabı vermişti:

"Üzgünüm sana veremem."

Ada simli kartonu paylaşmayınca yaptıkları çalışma tam anlamıyla amacına ulaşmıyor, kendini göstermiyordu. Bu sırada diğer gruplar da çalışmayı bitirmek üzereydi. Seda onlara imrenerek bakıyordu. Öğretmen çalışmayı bitirdiğinde Sedaların grubu Ada'nın paylaşmadığı simli karton sebebiyle üçüncü olmuştu. Ada bu durumdan hiç üzüntü duymuyordu.

Teneffüs zili çaldığında Aslı, Seda, Emel ve Betül bir araya geldi. Bu kez Seda'nın yüzünden düşen bin parçaydı. Seda, Aslı'ya dönerek:

"Sabah sana Ada'nın bu durumuna alışman gerektiğini, bunun için canını sıkmana gerek olmadığını söylemişim ama yanılmışım insanın gerçekten de arkadaşını onunla bir şeyini paylaşmayınca canı sıkılıyormuş." dedi.

"O halde Ada'nın bu durumuna bir çözüm bulalım arkadaşlar." diyen Betül'ün bir fikri vardı. Emel buna karşılık:

"Ona bir ders vermekten mi bahsediyorsun? İyi ama nasıl yapacağız?" diye sordu. Betül anlatmaya başlamadan önce arkadaşlarına şöyle bir soru yöneltti:

"Evet bir ders vermekten bahsediyorum. Hepimiz Ada'nın paylaşmayı sevmediğini ve cimri olduğunu biliyoruz ve bu durumdan şikayetçiyiz değil mi?" Kızlar hep bir ağızdan:

"Eveet." dediler. Betül fikrini anlatmaya başladı:

"Şimdi arkadaşlar öncelikle öğretmenimize arkadaşımızın bu hoşlanmadığımız özelliğini değiştirmek istediğimizden bahsedeceğiz. Daha sonra öğretmenimizden ufak bir yardım isteyeceğiz." Betül fikrini paylaşmaya devam ederken Aslı araya girip:

"Nasıl bir yardım isteyeceğiz?" diye sordu. Betül anlatmaya devam etti:

"Yardım şöyle olacak; öğretmenimiz bize sürpriz bir sınav yapacak. Ada dahil hepimiz şaşıracağız bu duruma ve hazırlıksız yakalanacağız. Öğretmenimiz bu sınavın çok önemli olduğunu söyleyip bizi heyecanlandırarak telaşlandıracak. Biz de sınavdan bir önceki teneffüs Ada'nın uçlu kaleminin içindeki uçları çıkaracağız ve kalem kutusunu saklayacağız, Ada bizden kalem istemek zorunda kalacak. Biz de aynen Ada'nın bize söylediği gibi "Üzgünüm sana veremem." diye cevap vereceğiz ona.

“Vaayy çok güzel bir fikir, böylelikle Ada’ya kendi cümlesiyle doğruyu göstermiş olacağız.” diye arkadaşının fikrini ne kadar beğendiğini ifade etti Emel.

“Evet aynen öyle, hadi hemen öğretmenimizle konuşalım” diye karşılık verdi Seda.

Bir sonraki teneffüs Aslı, Seda, Emel ve Betül öğretmenleriyle konuştu. Ada’nın durumunu, yaşadıkları olayları ve arkadaşlarının bu durumuna üzüldüklerini, Ada’nın da paylaşma duygusunu öğrenmesini istediklerini anlattılar. Öğretmenleri, öğrencilerinin bu duyarlılığını çok sevdi ve onların bu ders verme fikrine hemen ortak oldu.

Ertesi gün öğretmenleri öğrencileriyle anlaştığı gibi derse girdiğinde:

“Evet arkadaşlar bugün size bir sınav yapacağım, masanın üzerinden her şeyi kaldırın, sadece kalem ve silgi kalsın.” dedi. Bu arada Aslı, Emel, Seda ve Betül teneffüste her şeyi ayarlamış, yani Ada’nın kaleminin uçlarını çıkartmış ve kalem kutusunu saklamışlardı.

Sınıf şaşkınlık içerisindeydi, habersiz bir şekilde sınav olacaktı. Sınav başlamıştı, herkes ismini ve soy ismini sınav kağıdına yazdı. Ada ismini ve soy ismini yazmıştı. Birden ucunun bittiğini fark etti. Hemen kalem kutusunu aradı fakat bulamadı. Her şey dört arkadaşın planladığı gibi gidiyordu. Ada, Aslı’ya dönerek:

“Kalem kutumu bulamıyorum, kaleminin ucu bitti, bana bir kalem verir misin?” diye sordu. Aslı:

“Üzgünüm sana veremem.” dedi. Ada üzülmüştü. Allah’tan sırasında bir kurşun kalem buldu. Onunla sınava devam etti fakat onun da ucu kırıldı. Şimdi de bir kalem tıraş lazımdı. Bu sefer Ege’ye dönerek:

“Kaleminin ucu kırıldı bana kalem tıraşını verir misin?” dedi. Ege, Ada’ya cevap olarak:

“Üzgünüm sana veremem.” dedi. İşte Ada şu anda kendini çaresiz hissetmeye başlamıştı. Üstelik arkadaşlarından aldığı cevapların da kendisinin arkadaşlarına daha önce verdiği cevap olduğunu anlamıştı. Yavaş yavaş pişman oluyordu. Paylaşmanın önemini tam olarak anlamıştı.

Sınav bitti. Ada çok üzgün bir şekilde arkadaşlarının yanına gelip özür diledi. Arkadaşları ise:

“Niçin özür diliyorsun Ada?” diye sordular. Ada:

“Ben az önceki sınavda büyük bir hatamı fark ettim. Daha önce sizinle hiçbir şeyimi paylaşmamıştım. Hep “Üzgünüm sana veremem.” demiştim. Sınavda ben de kötü bir duruma düştüm ve siz de benimle eşyalarınızı paylaşmayınca kendimi çok kötü hissettim. Oysa ki biz arkadaşız ve birbirimize ihtiyacımız var. Eşyalarımızı, yemeklerimizi birbirimizle paylaşabiliriz. Çok pişmanım, paylaşmanın önemini şimdi anladım bu yüzden sizden özür diliyorum” dedi. Arkadaşları Ada’nın

hatasını anladığına sevinerek onu affettiler.

Ada ve sınıf arkadaşları o günden sonra her şeyi birbirleri ile paylaşarak mutluluk içinde yaşadılar.

Esil Vera ULUSOY - 6/A

Köylü Osman Bey

Türkiye'nin doğusunda sıradan bir köyde Osman adında yaşlı bir avcı vardı. Osman Bey avlanmayı bırakmıştı ama eski silahlarını hala evinin baş ucunda asılı tutardı. Ondan büyük veya küçük herkes ona Osman Bey derdi.

Osman Bey'in yaşamını sürdürdüğü köyde köy halkı tarafından çok sevilen bir köy lideri vardı. Bu köy liderinin adı Ali idi. Ali Bey bu küçük köyü adeta bir cennete çevirmişti. Köy halkı yaptığı hizmetlerden dolayı onu her zaman takdir ederdi. O yıl yaşlı oldukça ilerleyen Ali Bey maalesef yakalandığı hastalık sebebiyle hayatını kaybedince bu güzel ve şirin köy lidersiz kalmıştı. Bütün köy halkı çok üzölmüştü ama yapabilecekleri bir şey yoktu. Uzun süre lidersiz kalan köy halkı sorunları artınca artık bir lidere ihtiyaçları olduğunu düşünerek köyde bir seçim yapmaya karar verdi. Köye yeni bir yönetici seçilecekti. Herkes yeni liderin kim olacağını çok merak ediyordu. Seçimlere Osman Bey de komşularının ısrarı üzerine adaylığını koymuştu. Bunu öğrenen köyün yerlilerinden, düzenbaz ve hileciliğiyle bilinen Kemal ismindeki bir köylü de hemen liderlik için adaylığını koydu. Bunu öğrenen köy halkı hiç memnun olmamıştı ama zaten seçimlerde iki adaydan biri olan Osman Bey'in Kemal'e fark atarak seçimi kazanacağını düşündükleri için içlerini ferah tutuyorlardı.

Kemal ise o sırada boş durmayarak seçim gününe kadar köy halkını kendilerine oy vermeye ikna etmeye çalışıyordu. Ancak kimse Kemal'e oy vermeye yanaşmıyordu. Osman Bey hem güvenilir hem de tecrübeli bir adaydı. Kemal ise köyde istisnasız herkesin hakkına girmiş biriydi. Kemal kendisine seçimlerde oy çıkmayacağını anlayınca her zamanki düzenbazlığıyla seçime hile karıştırmayı aklına koymuştu. Herkes oyunu kullandıktan sonra en son kendisi oy kullanacak ve önceden hazırlayarak kendi ismine bastığı damgalı oy pusulalarını sandıktakilerle değiştirecekti.

Seçim günü gelip çatmıştı. Herkes heyecanla oy kullanmak için köy meydanında toplanmıştı.

Sıra ile oylarını kullanan köy halkı merakla son oyun kullanılıp pusulaların açılmasını bekliyordu. En son olarak Kemal oy kullanmak üzere köy meydanındaki paravanın arkasına geçip hain planını uygulamaya koymak üzereydi. Cebinde gizlediği ve önceden kendi ismine bastırıldığı oy pusulalarını sandıktakilerle değiştirerek gerçek pusulaları cebine koyup paravanın arkasından çekildi. Sandık kurulu son oyun da kullanıldığını söyleyerek sandıktaki pusulaları saymak üzere harekete geçti. Üç kişiden oluşan sandık kurulu üyeleri sırasıyla pusulaları açarak hangi adaya oy

verildiğini yüksek sesle okuyup sayım yapmaya başladı. Herkes şaşkınlık içindeydi. Kemal hiç beklenmedik bir şekilde Osman Bey'in çok daha ilerisinde bir oy oranına sahipti. Osman Bey de şaşkınlık ve bir parça hayal kırıklığı içerisinde olanları seyrediyordu. Son olarak sandık kurulu oy sayılarını açıkladığında herkes çok üzgündü. Kemal kırk bire karşı doksan sekiz oy ile yeni köy lideri seçilmek üzereydi. Tam o sırada sandık kurulundan oy pusulalarını sayan görevli "Bu işte bir iş var. Oy sayılarının toplamı yüz otuz dokuz. Ancak seçmen sayısı yüz otuz sekiz. Fazla oy kullanılmış." dedi. Bunu duyan köy halkı şok oldu. Zaten Kemal'e çıkan oyların fazlalığından herkes işkillenmişti. Gözler şimdi Kemal'e çevrilmiş ve kendisinden bir açıklama bekleniyordu. Köyün ihtiyar heyetinden biri hemen Kemal'e dönerek: "En son oy kullanan kişi sendin. Oyların çoğunluğu da sana çıktığına göre bir açıklama yaparsın öyle değil mi Kemal?" diyerek sert bir bakışla Kemal'i süzmeye başladı. Kemal işlerin sarpa sardığını görünce daha fazla gerçeği gizleyemeyeceğini anladı. Kem küm ede ede yaptığı hileyi anlatmak zorunda kaldı. Sandıkta oyları değiştiren bir oyu unuttuğunu ve böylece her şeyin ortaya çıktığını anlattı. Sandık kurulundan biri hemen Kemal'deki gerçek oy pusulalarını alarak sayıma başladı. Herkesin beklediği gerçek sonuç o an açıklanmıştı. Osman Bey köydeki oyların neredeyse tamamını almıştı. Herkes sevinç içinde Osman Bey'i tebrik ederek mutluluklarını dile getiriyordu. Yaptığı hile ile bütün köye rezil olan Kemal ise daha fazla bu ayıpla o köyde barınamayacağını anlayarak her şeyini toplayıp bu güzel köyü terk etti. Osman Bey ve köy halkı el birliğiyle tekrar köylerini eski güzel günlerine kavuşturmak için işe koyuldular.

Ahmet Emre OKUNAKUL - 7/A

Doğa Kampı Maczrası

Öğretmen Zeynep Hanım'ın o gün öğrencilerine bir sürprizi vardı. Sene sonu yaklaştığı için şehir merkezine birkaç kilometre uzaklıkta olan doğa kampı alanında bir hafta sonu kampı gerçekleşecekti. Ancak bu kampa telefon ve tablet getirilmeyecekti. Zeynep Hanım bunu bütün ortaokula duyurdu. Ahmet bu kamp fikrine çok heveslenmişti. Bu kampa en yakın arkadaşı Murathan ile gitmeyi çok istiyordu. Teneffüste Murathan'la konuşmaya gitti.

Ahmet: "Zeynep Hoca'nın kamp fikrine ne diyorsun? Sence de çok iyi bir fikir değil mi? Tam bizlik." dedi.

Murathan ise umursamaz bir tavırla: "Başta bana da güzel geldi ama Zeynep Hoca'nın koyduğu şarta baksana? İki gün boyunca tablet ve telefonum olmadan ne yaparım!" dedi.

Ahmet: "Doğa kampının oldukça eğlenceli geçeceğine eminim. Zaten her gün telefon ve tabletlerimizle oynayabiliyoruz. Gel işte bu fırsatı kaçırmayalım, beraber gidelim." diyerek arkadaşını ikna etmeye çalıştı.

Murathan: "Ben gelmeyi hiç istemiyorum. Hiç eğleneceğimi düşünmüyorum. Sana iyi eğlenceler." diyerek oradan uzaklaştı.

Murathan'ı kampa gelmeye ikna edemeyen Ahmet üzgün bir şekilde bir sonraki derse girdi. Bu kampa Murathan'la gitmeyi çok istiyordu. Bir yolunu bulup onu ikna etmeliydi. Bütün gün bunu düşündü, düşündü, düşündü...

Okul çıkışı eve giden Ahmet bugün olanları annesiyle paylaştı. Kampa Murathan'la gitmek istediğini ancak Murathan'ın telefon ve tabletsiz iki gün geçirmek istemediğini söyledi. Bunları duyan Ahmet'in annesi Meral Hanım Murathan'ın kampa gelmesi için onu ikna edebileceğini düşündüğü Derya Hanım'ı aramayı düşündü. Derya Hanım Murathan'ın annesi ve Meral Hanım'ın da yakın arkadaşıydı.

Meral Hanım olanları Derya Hanım'a anlatınca, Derya Hanım Murathan'la konuşup onu ikna etmeye çalışacağını söyledi.

Telefonu kapattıktan sonra Derya Hanım oğlunun telefon ve tablet düşkünlüğünün bu derece arttığını fark edince oldukça üzüldü. Murathan'la akşam yemeğinde konuşma kararı aldı. Yemek masasında buluşan Murathan ve ailesi Murathan'a bugün okulda ilginç bir şey olup olmadığını sordular. Murathan umursamaz bir tavırla hafta sonu yapılacak doğa kampından ama kendisinin bu kampa telefon ve

tablet yaşağı olması nedeniyle katılmayacağından söz etti.

Derya Hanım oğluna bu kampa katılmasının kendisi için çok eğlenceli ve faydalı olacağını söyleyerek onu ikna etmeye çalıştı. Babasının da ısrarlarına dayanamayan Murathan: " Bu kampa gitmeyi hiç istemiyorum ama madem bu kadar istiyorsunuz peki o halde, ama şunu unutmayın ki ben orada hiç eğlenmeyeceğim!" dedi.

Ertesi gün okula geldiklerinde Ahmet Murathan'daki durgunluğu fark edince neden böyle olduğunu sordu. Murathan da dün akşam yemek masasında geçen konuşmayı Ahmet'e anlattı.

Ahmet bu duruma çok sevinerek: " Yaşasın! Göreceksin birlikte çok eğleneceğiz." dedi.

Murathan ise kesin öyle olur der gibi bir yüz ifadesiyle Ahmet'in sevincini karşılıksız bıraktı.

Sonunda büyük gün gelmişti. Ahmet ve Murathan sırt çantalarını hazırlamak için okuldan çıkar çıkmaz eve gittiler. Ahmet yanına el feneri, matara, çadır malzemeleri ve acil yardım çantasını alarak tatil çantasını hazırladı. Annesinin yapmış olduğu üzümlü keki de çantasına koymayı ihmal etmemişti. Gidecekleri yer sessiz, derin ve uzak bir vadideydi. Ahmet heyecanla babasının yanına giderek kamp gününün geldiğini söyledi ve arkadaşı Murathan'la kendilerini kamp merkezine bırakmasını rica etti.

Ahmet ve babası Murathan'ı evinden alarak yola koyuldular.

Kamp merkezine vardıklarında öğretmen ve arkadaşlarının birçoğunun çadırlarını kurmaya koyulduklarını gördüler. Hemen Murathan ve Ahmet de yanlarında getirdikleri kamp malzemelerini çantalarından çıkararak çadırlarını kurmaya başladılar. Çadırlarını kurma işini bitirdiklerinde derin bir oh çekerek öğretmenlerinin yaktığı kamp ateşi etrafında arkadaşlarıyla oturmaya gittiler. Ahmet oldukça keyifli görünüyordu ama Murathan telefonunu şimdiden çok özlemişti. Ahmet'e dönerek:

"Keşke yanımda telefonum olsaydı. Ne yapacağım ben koskoca iki gün boyunca burada!" dedi.

Ahmet Murathan'a: "Neden sen de hepimiz gibi keyif almaya çalışmak yerine şikâyet ediyorsun ki?" diye sordu. Tam o sırada öğretmenleri elinde marshmallow şekerlemeleriyle kamp ateşinin başında belirdi. Herkes sevinç çığlıkları atarak öğretmenlerinin etrafında toplandı. Marshmallowları çubuklara dizerek ateşin üstünde ısıtan öğretmenleri bütün öğrencilerine tek tek ikramda bulundu. Murathan da biraz olsun can sıkıntısını gidermek için arkadaşlarına katılmıştı. Öğretmenleri çocuklar marshmallowlarını yerken onlara çok ilginç ve maceralı hikayeler anlatarak bu güzel anı daha da keyifli hale getiriyordu. Murathan da ne olduğunu anlamadan telefon ve tableti bir anda unutmuş ve arkadaşlarıyla kendini çok eğlenirken bulmuştu.

Saat epey geç olmuştı. Öğretmenleri kamp ateşini söndürmek üzere kalkıp öğrencilerine de çadırlarına geçerek artık uyumaları gerektiğini, sabah çok erken kalkacaklarını söyledi. Ahmet ve Murathan o gece derin bir uyku çektiler. Sabah kuş cıvıltıları ve hafifçe esen bir rüzgar eşliğinde uyanarak hemen arkadaşları ve öğretmenlerinin yanına gidip kahvaltıyı hazırlamalarına yardım ettiler. Herkes bir işin ucundan tutunca birkaç dakika içerisinde çok güzel bir kahvaltı hazırlamışlardı. Kahvaltı yaptıktan sonra öğretmenleri öğrencilerini yanına çağırarak kendilerine eğlenceli bir oyun parkuru hazırladığı haberini verdi. Çadırların arka tarafındaki parkuru gören öğrenciler sevinçten havalara uçtu. Hemen gruplar belirlendi ve öğrenciler galip olmak için parkuru ellerinden gelen en iyi şekilde tamamlayarak kendi gruplarını lider yapmaya çalıştılar. Ahmet ve Murathan da aynı grupta yarışıyor ve ikisi de çok iyi performans göstermişlerdi. Bu sayede Ahmet ve Murathan'ın olduğu grup birinci olarak yarışmayı kazandı. Yarışmanın hemen ardından öğrenciler öğretmenleriyle göl kenarına giderek akşam yemeği için balık tutmaya karar verdiler. Murathan ilk defa balık tutacak olmanın heyecanı ile meraklı gözlerle göle attığı oltadan büyük bir balığın oltasına düşmesini bekliyordu. Ahmet Murathan'ın bu halini görünce ona dönerek: "Bakıyorum da kamp merkezini çok sevmişe benziyorsun. Sabahtan beri telefon ve tableti ağzına bile almadın." dedi. Bunu duyan Murathan başını önüne eğerek: "Aslında kamp fikri o kadar da kötü bir fikir değilmiş. Bu kadar eğleneceğimi hiç beklemezdim." dedi. Ahmet Murathan'ın böyle düşünmesine oldukça memnun görünüyordu. Ahmet'le sohbeteye koyulan Murathan oltasının bir anda ağırlaştığını hissetti. Oltasını hızlıca saran Murathan oltasında oldukça büyük bir balık görünce sevinçten ne yapacağını şaşırıldı. Hemen balığı oltanın ucundan alarak öğretmeninin yanına koştu ve yakaladığı balığı gösterdi. Arkadaşları da o sırada bu olaya şahit olunca oldukça sevindiler. Diğer öğrencilerin ve Murathan'ın yakalamış olduğu irili ufaklı birçok balığı yanındaki kovaya koyan öğretmenleri öğrencilerini de alarak kamp alanına geri döndü. Akşam yemeğini yapmak için el birliğiyle herkes işe koyuldu. Ortaya harika bir sofraya çıkmıştı. Telefon ve tablet Murathan'ın aklına bile gelmiyordu. O kadar eğleniyor ve keyifli vakit geçiriyordu ki yarın kampın son günü olmasına gerçekten çok üzülüyordu.

Akşam yemeğinden sonra arkadaşlarıyla doğayı keşif yürüyüşleri yapmak, öğretmenleriyle hiç bilmediği ve telefonlarda olmayan oyunları oynamak gerçekten harika bir deneyimdi.

Öğrencilerine saatin geç olduğunu ve yarın kampın son günü olduğunu hatırlatan öğretmenlerinin uyarıları üzerine öğrenciler çadırların içine girerek uyudular.

Sabah uyandıklarında bu güzel kamp merkezinden ayrılacak olmanın üzüntüsü içerisindeydiler.

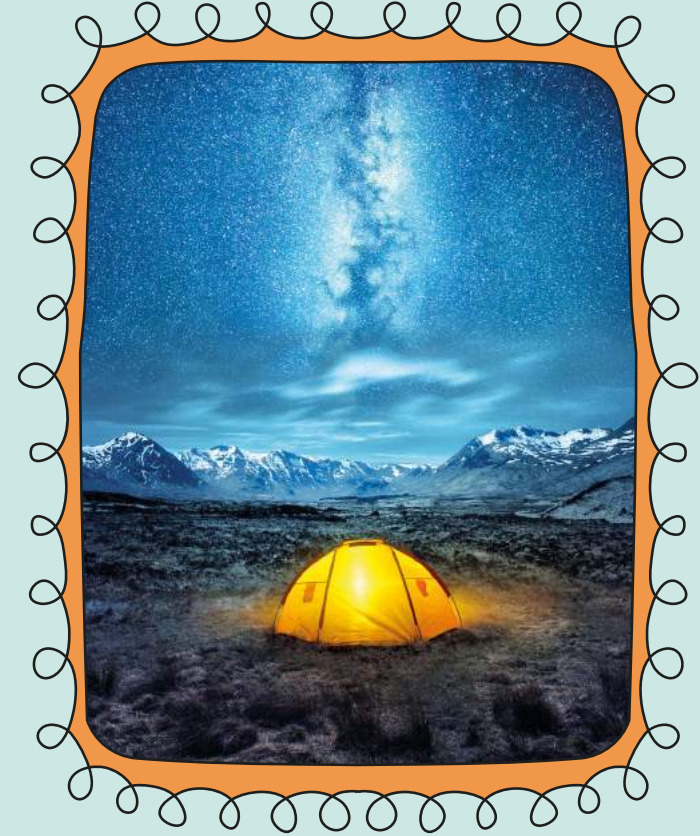
Kahvaltı yaptıktan sonra sırayla ailesi gelen öğrenciler arkadaşları ve öğretmenleriyle vedalaşarak bu güzel kamp macerası için öğretmenlerine teşekkür etmeyi ihmal etmediler. Ahmet ve Murathan'ın da aileleri gelmişti. Ahmet'in annesi

Meral Hanım ve Murathan'ın annesi Derya Hanım merakla Murathan'a kamp macerasının nasıl geçtiğini sordu. Murathan: "İnanmayacaksınız ama harika bir kamp macerasıydı. Telefon ve tabletle oynamak için buraya gelmeseydim çok şey kaybederdim. İyi ki sizleri dinleyerek buraya gelmişim." dedi. Bunu duyan Ahmet Murathan'a: "İstersen sen burada kamp yapmaya devam edebilirsin." diyerek gülmeye başladı.

Bunu duyan Meral ve Derya Hanım da gülmeye başladılar.

Murathan: "Kamp macerası arkadaşlarla ve sevdiğimizle güzel olur. Belki bir gün tekrar bir kamp macerası yaşarız. Bu konuyu öğretmenimizle paylaşacağım." dedi.

Murathan'ın kampta bu kadar keyifli vakit geçirmesine herkes çok sevinmişti. Arabaya bindiklerinde Murathan camdan kamp alanını seyrederek: "Yine geleceğiz güzel doğa kampı. Bizi unutma." diye seslendi.

Duruşah AKKAYA - 6/A

Kayıp Kitap Macerası

Sabah erken saatte kalkıp okula gitmek her çocuk gibi benim için de çok zordur. Hele ablam sıcak yorganımı üstümden çekince daha da mutsuz olurum. Ama eğer o gün İngilizce dersi varsa bir anda keyfim yerine gelir. Hoca hep bana söz hakkı verir, bana artı verir ve yazılılarımaya yüksek not verir. Bu yüzden İngilizce dersini çok sever ve heyecanla beklerim. O gün de İngilizce dersi vardı. İngilizce dersini sevsem bile açıkçası ödev yapmaktan pek hoşlanmam. O gün de İngilizce öğretmenimiz bir sürü ödev verdi. Okuldan eve döndüğümde yorgunluktan yatağın üzerine atladım. Annem uzun koridorun ardındaki mutfağımızdan bana seslendi:

“Beyzaaa, kalk hadi İngilizce ödevini yapman gerek.” Ben de oflaya pufloya yerimden kalktım ve çantamı açtım. İçimden gelmese de o ödevi yapacaktım, mecburdum. Çantamı açarak İngilizce kitabımı aradım taradım ama bulamadım. Olamaz dedim içimden. Yarın İngilizce ödevleri kontrol edilecek. Öğretmenimiz ödevlerin yapılmamasına çok kızar.

Ertesi sabah ilk işim okula gider gitmez dolabıma bakmak oldu. Dolabımda da yoktu. Ne yapacaktım ben şimdi. Öğretmenim durumu öğrenince bana çok kızdı. Bu da yetmezmiş gibi durumu anneme de bildirdi. Eve gidince bir azar da annemden işittim. Kısacası bir kitap yüzünden bütün günüm mahvoldu.

Bir sonraki gün ne oldu dersiniz?

Derste İngilizce öğretmenimiz yazı yazmaya bayılır. Ben de defterimi çıkarmak için çantamı açtım. Bu sefer de defterim yoktu. Öğretmenim defterimin olmadığını fark edince bana “Beyza kitabından sonra şimdi de defterin yanında değil. Böyle giderse İngilizce dersinden pek iyi bir not alamayacaksın.” dedi.

Nerde ya hu bu defter ve kitap? Aklıma bir fikir geliyordu ama inanmak istemiyordum. Berna tüm bu olaylar olurken hep bana bakıp sırtıyordu. Bu işte bir iş olmalı diye düşündüm. Berna’yı suçlamadan bu işte onun parmağının olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Bu fikrimi anneme anlattım. Annem de hemen Berna’nın annesini arayarak onlara misafirliğe gelmek istediğini söyledi. Berna’nın annesi de kabul etti. Ertesi gün olmuştu. Biz annemle beraber Bernalara gitmek için evden çıktık. Zaten bize yakın oturuyorlardı. Bernalara gittiğimizde Berna ve annesi bizi güler yüzle karşıladı. Aklıma birden okuduğum polisiye kitapları geldi. Orada suçlu kendisini hiç belli etmezdi. Acaba Berna da suçlu muydu? Aklımdaki plan

sayesinde bunu anlayacaktım. İçeri geçtik ve Berna’nın annesinin hazırladığı masaya oturduk. Yemeği afiyetle yerken ben lavaboya gitmek için müsaade istedim. Amacım Berna’nın odasındaki çantasına ulaşıp içinde benim kitabım ve defterim var mı yok mu diye bakmaktı. Ama Berna beni bir türlü rahat bırakmıyor ve peşimden geliyordu. Tekrar masaya oturdum. Aklıma Berna’nın kardeşi Emre’ye sormak geldi. Bir köşede Emre’yi yakalayıp ona ablasının çantasına bakarak çantasında iki tane İngilizce kitabı olup olmadığına bakmasını istedim. Emre çantaya bakarak yanıma geldi ve ablasının çantasında bulunan, üzerinde ismimin yazılı olduğu defter ve kitabımı bana getirdi. İkimiz de çok şaşırılmıştık. Ben defter ve kitabımı kimseye göstermeden çantama koydum. Ertesi gün İngilizce dersinde defter ve kitabımı masama koyduğumda Berna’nın yüz ifadesini görmeliydiniz. Oldukça utanmış ve üzgün görünüyordu. Ders başlamadan önce Berna yanıma geldi ve benden özür diledi. Yapmış olduğu şeyin çok yanlış olduğunu ve çok pişman olduğunu belirtti. Gerçekten üzgün olduğunu görünce bu özrünü kabul ettim ama bir daha böyle bir davranışta bulunmaması gerektiğini söylemeyi ihmal etmedim. Bizler yerimize geçerken İngilizce öğretmenimiz derse girdi ve masamın üzerindeki ders kitabımla defterimi görünce bana gülümseyerek “Aferin Beyza. Lütfen bundan sonra da defter ve kitabını yanında bulundurmaya ihmal etme.” dedi. Bernayla o sırada göz göze geldik ve birbirimize tebessüm ederek “Peki öğretmenim.” dedim. Ders çıkışı Berna “Beyza bugünkü İngilizce ödevini birlikte yapmak ister misin?” diye sordu. Ben de “Eğer kitap ve defterimi almayacaksan neden olmasın?” diyerek gülümsedim. Berna ve ben o günden sonra İngilizce ödevlerini hep birlikte yapmaya başladık. Sanırım bu olay sayesinde başlangıçta kötü bile olsa sonradan iyi bir arkadaşlık kurulması sağlanmıştı.

Zeynep Sudenaz YÜCE - 5/A

Hırsızca Dolu Tren Yolculuğu

Sabah uyanırken o günün sıradan bir okul günü değil eğlenceli bir tatil günü olduğunu biliyordu. Çünkü Van'daki anneannesini ziyarete gidecekti. Hem de bir tren ile! İpek o gün ilk defa trene binecekti. Bu yüzden çok heyecanlıydı. Uyanır uyanmaz yatağından kalktı ve kahvaltı için aşığıya indi. Mis gibi omlet kokusu evi sarmıştı. Kahvaltının ardından İpek bavulunu hazırlamak üzere odasına çıktı. Bavulunu hazırlamayı bitirdiğinde yolculuk için hazır. Annesi ile tren istasyonuna vardıklarında güneş çoktan tepeye çıkmıştı. Güneş karın üzerinden etrafa yansıyor, bu soğuk günde bir nebze de olsa bizi ısıtıyordu. İpek'in trendeki ilk seyahati başlamıştı. Annesi ile kompartımanlarına yerleşmişlerdi. Yaklaşık bir buçuk gün trende kalacaklardı, bu da trende yatılı kalacakları anlamına geliyordu.

Heyecanlı bir yolculuk İpek'i bekliyordu. Annesi Didem Hanım ile birlikte öğle yemeği yemek üzere lokantanın olduğu vagona geçtiler. Lokanta açık büfeydi ve vagonun güzel kokular geliyordu. Yemeklerini almak için sıraya girdiler. İpek'in arkasında birkaç kişiden oluşan eğlenceli bir kız grubu vardı. Yemek sırasında tanışarak hemen kaynaşmışlardı. Beraber oturup afiyetle yemeklerini yerken bir yandan da okullarından, tatillerinden ve havadan sudan şeyler hakkında sohbet ettiler. Vagonların içinde onların kahkahaları yankılanıyordu. Kızların anneleri de tanışmıştı. Akşam dört kız, İpek ve annesinin kompartımanında toplandı. Okul anılarını birbirlerine anlatırlarken birden içlerinden biri sessizleşti. Bu Ayşe'ydi. Ne olduğunu sorduklarında Ayşe "Dinleyin!" dedi. Yan vagonun iki adam trende zengin kişilerin olduğundan bahsediyordu. Bir süre trendeki zenginlerden bahsettikten sonra biri ötekine " Bu işi bu gece halledelim." dedi. Öteki de "Haklısın, nasıl olsa bu trende zengin çok!" dedi. Sonra adamlar vagonun dışına çıktılar. Kızlar donup kalmıştı. Ayşe "Kesin hırsız bunlar! Trende hırsız var!" dedi korkuyla. Bence emin olmadan bir şey demeyelim! dedi Selin. Haklıydı. Bade şöyle dedi: "Sanırım artık emin olabiliriz." Bade elinde bir cüzdan ve bir kağıt parçası tutuyordu. "Koridorda buldum içinden bu gazete haberi çıktı!" dedi. Haberi sesli bir şekilde okumaya başladı: "Hırsız çetesi hala yakalanamadı. Polis çeteyi yakalamak için elinden geleni yapıyor." "Ne yapacağız?" dedi İpek. Aralarında en soğukkanlı olan Selin'di. "Öncelikle sakın olmalıyız! Ve bir plan yapmalıyız bu iki hırsız nasıl yakalayabiliriz diye." dedi. Bade İpek'e; "Kapıyı kapat, adamlar geliyor!" dedi. Hırsızları iş üstünde yakalamak için onları takip etmeye karar verdiler. Saklanarak adamların arkasından gittiler. "Torbalarında tehlikeli bir şey olmasın! Vazgeçsek olmaz mı?" dedi Ayşe.

"Saçmalama Ayşe. Böyle bir macera kaçmaz." dedi İpek. Maceralara bayılırdı. Adamlar bir süre sonra bir kompartımana girdi. Kızlar dışarıda beklemeye başladı. O sırada yanlarına bir kondüktör geldi. Burada ne yaptıklarını sordu. Ayşe "İçeride hırsızlar var!" dedi. Kızlar olan biteni kondüktöre anlattı. Kondüktör dikkatlice kompartımanın kapısını açıp içeri girdi. Karşılaştığı manzaraysa çok farklıydı. Adamlar içeride kumaş satıyordu. Kızlar da kondüktör de çok şaşırılmıştı. Meğer bu adamlar trende zenginler olduğu için onlara özel kumaşlar satıyormuş. Gazete haberinde okudukları sayfanın arkasında kumaş ticareti ile ilgili bir haber varmış. Her şey ortaya çıkınca bir yanlış anlaşılma olduğu anlaşılmişti. İpek ve arkadaşları bu macera dolu olayı yaşadıkları için hem şaşkın hem de sevinçliydi. Trende bir hırsız çetesinin olmaması herkesi rahatlatmıştı.

Elif HAN - 8/A

Yeni Keşfedilen Deyim

Hikâyesi

Türkolog Filiz Hanım yeni deyimler ve atasözleri araştırıp Türk dilini zenginleştirmek için çalışan bir dil bilimciydi. Bu amaçla yılın belli dönemlerinde Türkiye'nin çeşitli köylerini gezerek oradaki yöre halkından değişik bilgiler öğrenirdi. Bu yaz mevsiminde yine bir köy ziyaretinde bulunmuştu. Bu köye vardığının ertesi günü köy meydanında çok görkemli bir düğün yapılacağını öğrendi. Filiz Hanım bu düğüne katılıp orada araştırmalarını sürdürmek niyetindeydi.

Köydeki adetler üzerine köyün kadınları gelin evinde toplanmışlardı. Gelinin bir güzel süslüyor ve düğüne hazırlıyorlardı. Sonunda erkek tarafından büyük bir kalabalık gelin evinin kapısında toplanmıştı. Gelin evden çıkarılıp meydandaki düğün alanına getirilmişti. Filiz Hanım tüm bunlar olurken köylüleri büyük bir dikkatle inceliyor ve bilmediği bir atasözü veya deyim öğrenmek için can atıyordu. Sonunda nikah kıyılmıştı ve geline takıları takılacaktı. Damat tam gelinin parmağına beş taşlı pırlanta yüzüğü takacakken arkadan bir teyze yanlışlıkla damadın koluna çarptı. O sırada yüzük yere düştü ve teyze düşmemek için çabalarken at toynağı kadar sert topuklu ayakkabısıyla yüzüğün üstüne bastı. O an pırlantaları kırılan yüzük paramparça oluverdi. Gelin bu durumu görünce üzüntüden kahroldu. Ağlamaktan gözleri kızardı ve şişti. "Gözlerim bir yüzük yüzünden cam tabağına döndü." dedi. Bunu duyan Filiz Hanım yanındaki köylü kadına "Gözleri cam tabağına dönmek ne demektir?" diye sordu. Kadın; "Bizim buralarda bir şey için çok üzülüp, göz yaşı dökülen durumlarda gözlerim cam tabağına döndü denir." dedi. Filiz Hanım bunu duyduğuna çok sevinmişti. Yeni bir deyim öğrenmişti. Bu sayede Türk diline katkı sağlayabilecekti. Bu deyim kendisine öğrettikleri için köy halkına çok teşekkür eden Filiz Hanım ertesi sabah yola çıkarak köyden ayrıldı.

**GÖZLERİ
CAM
TABAĞINA
DÖNMEK**

Bengisu ARI - 7/A

Paylaşılamayan Birincilik

Serkan ve Serhan aynı sınıfta okuyan iki arkadaşı. İkisi de masa tenisinde oldukça iddialıydı. Cuma günü öğle sonrası teneffüsten sonra ders başlamıştı. Ders fen bilimleriydi. Dersin son dakikalarıydı. O sırada kapı çalındı ve içeri beden öğretmenini girdi. 7.si düzenlenecek olan ilçeler arası masa tenisi turnuvası için seçmeler olacağından bahsetti. Katılmak isteyenlerin yarın öğle arası raketlerini ve pinpon toplarını alarak yanına gelmeleri gerektiğini söyledi. Serkan ve Serhan bu turnuvanın varlığını etkinlik panosunda önceden görüp çalışmalarına çoktan başlamışlardı. Ertesi gün Serhan ve Serkan tenis masasının önüne gelerek beden öğretmenlerini beklemeye başlamışlardı. İkisi de bu turnuvaya katılmayı çok istiyordu ancak içlerinden sadece bir tanesi katılabildi. O sırada beden öğretmenleri gelmişti. İki arkadaş oldukça heyecanlıydı. Öğretmenin “Başla!” demesiyle oyun başlamıştı. Maç 4 - 4 devam ediyordu. Zaman su gibi akıp gidiyordu. Her sayı nerdeyse üç dört dakika sürüyordu. Yarım saat geçmesine rağmen maç 6-6 kaldı. Ders zili çalmıştı. Beden öğretmenleri Serkan ve Serhan’a bir sonraki teneffüste devam edeceklerini söyledi. Dersten sonra teneffüste yine kıyasıya bir mücadele başlamıştı ama sonuç değişmiyordu. Maç uzadıkça uzuyordu. Beden öğretmenleri bu durumu fark edince “Ben bu durumu Başakşehir Spor Federasyonu’na anlatacağım. İkiniz de çok yeteneklisiniz ve sizin aranızda eleme yapmak imkansız.” dedi.

Başakşehir Spor Federasyonu’yla görüşme sağlayan beden öğretmeni durumu yetkililere anlattı. Onlar da bu derece iyi masa tenisi oynayan iki arkadaşı müsabakaya davet etmeyi uygun gördüler. Bu haberi duyan beden öğretmenleri hemen Serkan ve Serhan’ın yanına giderek müjdeli haberi verdi. Her ikisi de bu duruma çok sevinmişlerdi. Acaba müsabaka sırasında neler yaşanacaktı? Yarışmaya iki kişi gidiyorlardı ama birincilik yalnızca bir kişinin olabilirdi.

Beklenen gün sonunda gelmişti. Beden öğretmenleri ve öğrencileri birlikte yarışmanın düzenleneceği spor salonunun yolunu tutmuşlardı. Oraya vardıklarında onlarca rakipleri olduğunu gördüler ama ikisi de kendilerine çok güveniyordu.

Müsabakalar ikili eşleşmelerle başlamıştı. Oyunların kazananları belirlendikçe elemeler yapılıyordu. Son tura toplam altı kişi kalmıştı. Bu altı kişi arasında elbette Serkan ve Serhan da vardı.

Oyun sonucunda son turda da Serkan ve Serhan rakiplerini eleyerek yine karşı

karşıya gelmişlerdi. Oyuna başlamışlardı ve aradan dakikalar geçmesine rağmen her ikisi de eşit bir şekilde ilerliyordu. Jüri üyeleri heyecan içinde bu iki güçlü rakipten birinin geriye düşmesini ve bir oyuncuyu birinci seçmeyi istiyordu ama bu imkansızdı.

Artık saat epey geç olmuştu. Herkes bu maçın sonucunu merak içinde beklerken hoparlörlerden bir ses duyuldu. Sunucu bu maçın masa tenisi müsabakaları tarihinde bir ilk olduğunu ve beraberlikle sonuçlandığını söyledi. Spor salonunda büyük bir alkış koptu. Serkan ve Serhan sevinçle birbirlerine sarıldı. Gerçekten de her ikisi de birinciliği eşit derecede hak etmişti.

Beden öğretmenleri hemen yanlarına gelerek iki öğrencisine de sarıldı ve onları tebrik etti.

Hemen ardından Başakşehir Spor Federasyonu başkanı elinde iki adet kupayla birinciliği paylaşan öğrencilere doğru gülümseyerek geldi. Serkan ve Serhan’ı tebrik ederek kupalarını kendilerine verdikten sonra beden öğretmenlerine de destekleri için teşekkür edip bir plaket ve çiçek takdim edildi. Salondaki herkes mutlu bir şekilde iki birinciyi tebrik ederek onların mutluluğunu paylaştı.

Serkan ve Serhan bundan sonra okulun iki gözde masa tenisçisiydi.

Ertuğrul TURAN - 6/A

Bir Hastalık İki Hayat

Günlerden yine maç günüydü. Selim ve arkadaşları hızlıca maça koşuyordu. Selim maç oynamayı çok severdi. Maç başladığında herkes çok mutluydu ama mutlulukları maçın sonuna doğru sona erdi. Çünkü Selim beyincik dejenerasyonu olduğu için yere düşüp bayılmıştı. Bunu gören arkadaşları Selim'in annesine koşup durumu anlattılar. Annesi 112'yi arayıp ambulans çağırıldı. Ambulans Selim'i alıp hastaneye götürdü. Selim daha on altı yaşındaydı. Ölemezdi. Beyincik dejenerasyonu insanın ilk başta dengesini kontrol edememesine sonra da felç geçirip hiçbir şey yapamamasına sebep olacaktı. Doktor, Selim'in artık çok daha dikkatli olması gerektiğini söyleyip Selim'i taburcu etti. Selim bu olayı yaşayalı yıllar geçmişti. Artık o çok iyi bir beyin cerrahıydı. Ama buna rağmen kendi hastalığına bir çare bulamıyordu. Selim bu süreçte evlenmiş ve bir evlat sahibi olmuştu. Her şey böyle güzel giderken hastalığı bir anda kendini hatırlattı. Yine düşüp bayılmıştı. Onu hastaneye kaldırmışlardı. Eşi ve çocuğu hastaneye koşarak gelmişti. Artık Selim'in durumu kritikti. Hastalığı başlamıştı ve felç kalacaktı. Selim bu hastalığını yıllarca eşinden gizlemişti. Bu durumu eşi öğrenince Selim'den ayrılmak istedi ve çocuğunu da alıp gitti. Selim artık yalnızdı. Yapacağı bir şey yoktu. Selim'in hastalığı ilerlemişti. Artık yürüyemiyordu bile. Oğlu Burak'ı çok özliyordu. Yıllar geçmişti. Selim konuşamıyor, yazamıyor sadece yatıyordu. Yani felç geçirmişti.

Bir gün Selim'in evinini zili çaldı. Normalde iki günde bir zili çalardı. O da bakkal olurdu. Hizmetçi Selim evde yalnız kalmasın diye onu bırakıp dışarı çıkamazdı. Ondan dolayı evin ihtiyaçlarını sipariş ederdi. Hizmetçi kadın kapıyı açtı ama bu sefer bakkaldan bir şey istememişti. Acaba bu kimdi?

Kapıyı açtı ve karşısında Selim Bey'e çok benzeyen, güler yüzlü, şık giyimli bir bey çıktı. "Merhaba ben Selim Bey'in oğlu Burak. Babamla görüşmek istiyorum." dedi. Hizmetçi kadın hemen Burak'ı içeri aldı. Selim Bey'in o an içine bir his geldi. Sanki içerisine çocuğunun kokusunu çekmiş gibiydi. O sırada Burak kapıyı açtı ve içeri girdi. Babasını görünce hemen koşarak ona sarıldı. Baba oğul uzun yıllar birbirini görmemenin hasretiyle saatlerce sohbet ettiler. Burak babasını kendisiyle birlikte daha rahat etmesi için evine götürdü. Selim ve oğlu Burak çok mutluydu. Yıllardır birbirlerini o kadar çok özlemişlerdi ki. Selim Bey ömrünün son yıllarını mutluluk içinde sevgili oğlunun yanında geçirdi. Burak ise babasını hiç unutmadı ve onun anısına bir hastane yapıp hastaneye babasının ismini verdi.

Büşra PİRCİ - 7/A

Taşınmasak Olmaz Mı?

Duru adında beşince sınıfa giden bir kız varmış. Duru okulundan gayet memnun ve arkadaşlarıyla çok iyi geçinen bir kızmış. Derslerinde de çok iyiymiş.

Bir gün okul çıkışı Duru eve gittiğinde evde büyük bir sessizlik olduğunu fark etti. Kapıyı açan ablası Zeynep de çok mutsuz görünüyordu. Duru hemen ablasına ne olduğunu ve neden bu kadar üzgün olduğunu sordu. Zeynep Duru'ya "Annemle babam sana birazdan anlatır." dedi. Duru içeri geçtiğinde anne ve babasının evdeki eşyaları kolilere yerleştirdiğini gördü. Duru bu manzara karşısında çok şaşırılmıştı. Hemen annesine dönerek: "Anne neler oluyor böyle? Neden eşyalarımızı topluyorsunuz? diye sordu. Annesi kısık bir sesle "Taşınıyoruz kızım. Babanın işi artık şehir dışında olacak." dedi. Bunu duyan Duru şok olmuştu. Gözlerinden yaşlar bir anda akmaya başlamıştı. Duru babasına dönerek: "Babacığım burada başka bir iş bulsan olmaz mı? Ben taşınmayı hiç istemiyorum. Bütün arkadaşlarım burada. Ben onlar olmadan ne yaparım?" diye sordu. Duru'nun babası Mehmet Bey üzgün bir ses tonuyla "Canım kızım. Ben de buradan taşınmayı hiç istemezdim ama mecburuz. Şirkette çalışan Çetin Bey bazı sorunlar sebebiyle işten bir süreliğine izin almak zorunda kaldı. Onun yerine de benim çalışmam gerekecek." dedi. Duru bir türlü bu durumu kabullenemiyordu. Ağlayarak odasına gitmişti. Duru'nun ailesi kızlarının bu kadar etkileneceğini düşünememişti. Duru odasına geçip uyuyakalmıştı. Rüyasında da arkadaşlarıyla ağlayarak vedalaşıyordu. Sonra birden annesinin sesini duydu. Annesi yemek hazır diye sofraya çağırıyordu. Duru yemek yedikten sonra tekrar yatağına geçerek uyumaya devam etmişti. Sabah okula gittiğinde Duru'nun arkadaşları onda bir değişiklik olduğunu fark etmişlerdi. Aralarından Elif Duru'ya neden üzgün olduğunu sorarak yanına geldi. Duru'nun gözleri dolmuştu. Duru ağlamamak için kendine engel olmaya çalışarak "Babamın işi dolayısıyla taşınıyoruz. Birkaç gün sonra buradan ayrılacağız." dedi. Arkadaşlarının hepsi şok olmuştu. Bu duruma çok üzölmüşlerdi. Gamze "Seni gerçekten çok özleyeceğiz. Keşke hep bizimle kalsan." dedi üzülererek. Elif son ders çıkışında arkadaşları ve öğretmenleriyle vedalaşarak çok üzgün bir şekilde evin yolunu tuttu.

Eve geldiğinde Duru'nun ablası Zeynep sevinçle kapıyı açtı. "Sana harika haberlerim var. Hadi içeri gel." dedi. Duru içeri girdiğinde anne ve babasının da çok mutlu olduğunu gördü. "Taşınacağı için tek mutsuz olan ben miyim?" diye sordu. Duru'nun babası Mehmet Bey "Müjde kızım! Taşınmamıza gerek kalmadı.

Çetin Bey işinin başına geri dönüyor." dedi. Kulaklarıma inanamadım. Sevinçten havalara uçmuştum. Hemen evdekilere sarılarak ne kadar mutlu olduğumu onlarla paylaştım. Ertesi gün okula gittiğimde bu harika haberi arkadaşlarıma söylemek çok güzel bir duyguydu. Hepsi çok sevinmişti. Onlarla daha uzun yıllar arkadaş olarak vakit geçireceğim için ben de çok mutluydum.

Meryem ÖZCAN - 5/A

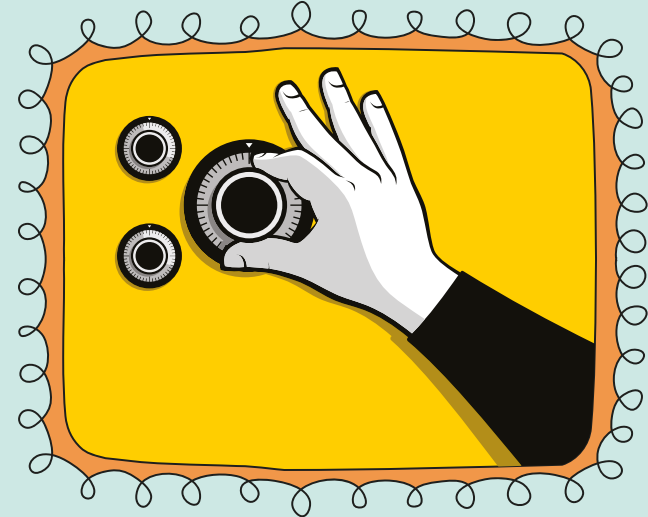
Yeni Komsu

İlk bir güz gecesi idi. Dört arkadaş bir kafede buluşmuş kahve içiyorlardı. Adları Ferhat, Büşra, Vildan ve Ahmet'ti. Ferhat siyah saçlı yeşil gözlü, uzun boylu ve değişik biriydi. Büşra sarı saçlı yeşil gözlü uzun boylu ve derslerinde çok başarılı olan bir kızdı. Vildan siyah saçlı, koyu kahverengi gözlü ve orta boyluydu. Ahmet kızıl saçlı, koyu kahverengi gözlü ve uzun boylu biriydi. Onlar konuşurken arkalarında tanımadıkları birinin oturduğunu fark ettiler. Bu civarda onu ilk defa görüyorlardı.

Saat yedi gibi herkes evine gitmek üzere kafeden ayrılmıştı. Büşra eve geldiğinde annesi hemen kapıyı açtı ve konuşmaya başladı. "Bu sabah kasabamıza yeni bir aile taşındı. Ben de onları yemeğe çağırdım. Yukarı çıkıp giyin kızım." dedi. Büşra odasına çıktı ve hazırlandı. Aşağı inince kapının çaldığını duydu. Annesiyle misafirlerini karşılamak üzere kapıya yöneldi. Annesi kapıyı açınca karşısında güler yüzlü bir kadın ve yanında oğluyla karşılaştı. Misafir "Merhaba Aylin, iyi akşamlar. Beni yemeğe davet ettiğin için teşekkürler. Bu da senin kızın galiba. Merhaba benim adım Meryem, sen de Büşra olmalısın." dedi. Büşra evet anlamında kafasını sallayarak misafirlere hoş geldiniz dedi. Meryem Hanım "Oğlum Mustafa'yla da sizi tanıştırayım. O da senin gibi 11. Sınıfta" dedi. Büşra Mustafa'ya görür görmez tanıdı. Mustafa sabah kafede arkadaşlarıyla otururken gördükleri çocuğun ta kendisiydi. Aylin Hanım misafirlerini hazırlamış olduğu masaya davet ederek yemekleri servis etmeye başladı. Yemeğe henüz başlamıştık ki Mustafa "Anne benim gitmem gerek. Acil bir işim var." dedi. Meryem Hanım bu duruma çok üzüldü ve peki dedi. Mustafa gittikten sonra Meryem Hanım bizden özür dileyerek yemeğini yedikten sonra evine geçti. Biz de annemle bulaşıkları mutfağa götürerek saat geç olduğu için uyumaya geçtik. Sabah Büşra uyandığında annesi kahvaltı hazırlıyordu. "Günaydın Büşra. Otur da kahvaltını et." dedi. Annesi o sırada gazete okumaya başlamıştı. Birden şaşkınlıkla bir çığlık atıverdi. Büşra, "Ne oldu anne!" diye merak ve korkuyla sordu. Büşra gazeteye bakar bakmaz bu çığlığın nedenini anladı. Kasabalarında elli yıldan sonra ilk defa bir soygun olmuştu. Büşra "Anneciğim merak etme. Hırsız mutlaka yakalarlar." dedi. Okula vardığında herkes soygunu konuşuyordu. Büşra hemen arkadaşlarının yanına gitti. Ferhat, "Demek bir soygun ha! Muhteşem! Elli yıldır ilk defa bir soygun! Bu olaya şahit olduğumuz için çok şanslıyız." dedi. Vildan, "Of! Zaten kasabanın önlemlerini doğru düzgün alsalar şaşarım." dedi. Ahmet "Kesin liseden biri yapmıştır. Elli yıl önceki soygun da liseden biri tarafından yapılmış." dedi. Vildan "Kesin Selin yapmıştır. Kendisi arkadaşlarının eşyalarını da alıyor zaten. Bugün de bir değişik

davranıyor. Sanki bir şey saklıymış gibi..." dedi. Büşra "Bilemiyorum" dedi. Sınıfa geldiklerinde Selin'in gerçekten bir şey sakladığını fark ettiler. Büşra, Selin'in yanına gitti ve Selin'in elinde ne olduğunu sordu. Selin ilk başta söylemek istemedi. Sonra elini gösterdi. Eli incinmişti. Büşra bunun nasıl olduğunu sordu. O da dün bisiklete binerken düştüğünü ve elinin incindiğini söyledi. Büşra arkadaşlarının yanına gidip "Sadece elini incitmiş. Sakladığı şey buymuş." dedi. O sırada Ferhat'ın aklına bir fikir geldi. "Arkadaşlar dün gördüğümüz çocuğu hatırlıyor musunuz? " diye sordu. Büşra "Onun adı Mustafa'yımış. Kasabaya daha dün taşınmışlar." dedi. Ahmet "Sen nereden biliyorsun bütün bunları?" diye sordu. Büşra "Annem dün akşam onları yemeğe davet etti. Durun bir dakika. Mustafa dün bir yere gitmesi gerektiğini söyledi ve annesini dinlemeden direkt evden ayrıldı. Acaba suçlu o olabilir mi?" dedi. Ferhat " Olabilir. Büşra dün annen Mustafa'nın yemek yediği tabak ve çatal kaşığı yıkamış mıdır? Onlara ihtiyacımız var." dedi. Büşra "Hayır, annem bulaşıkları işten gelince yıkar. O zaman ben onun yemekte kullandığı tabak ve çatal kaşığı getireyim ve durumu polise anlatalım. Parmak izlerini karşılaştırınlar." dedi. Herkes bu fikri çok beğendi. Büşra eve gidip tabak ve çatal kaşığı aldı. Arkadaşlarıyla buluşup hemen karakolun yolunu tuttular. Durumu polise anlattılar ve polis parmak izlerini karşılaştırdı. Parmak izleri uyuşuyordu. Polis sizi başarınızdan dolayı tebrik ederim çocuklar. Büyük bir iş başardınız dedi. Sonunda kasabanın içine korku salan hırsız yakalanmıştı.

Ertesi sabah gazete haberinde hırsızın yakalandığı yazıyordu. Ön sayfada Büşra, Ferhat, Ahmet ve Vildan'ın fotoğrafı vardı. Altında da şöyle yazıyordu "Kahraman gençler suçluyu yakaladı." Aylin Hanım haberi görünce çok sevindi ve Büşra'ya sınımsız sarılarak onunla gurur duyduğunu söyledi. Kasaba tekrar eski huzuruna kavuşmuş ve kahraman gençleri başarılarından dolayı tebrik etmeye başlamıştı.

Hevin OK - 8/A

Derya Kayboldu

Sıcak bir yaz günü Derya ve iki ablası bu güzel günün keyfini çıkarmak için sahile doğru yürümeye başlamışlardı. Derya yedi sekiz yaşlarında, tatlı mı tatlı şirin bir kız çocuğuydu. Ablaları onu çok sevdi. Ablalarının ismi Hülya ve Nuray'dı.

Parkta oyun oynayan ve karnı acıkan kardeşi için Hülya Derya'yı atıştırma için bir şeyler almaya, biraz ilerideki büfeye gönderdi. Çabuk dönmesini ve kimseyle konuşmamasını tembih ederek onu uzaktan izlemeye koyuldu.

Aradan epey zaman geçmesine rağmen Derya dönmeyince ablasları iyice endişelenmeye başladı. Hemen gidip büfedeki çalışana Derya'nın yerini sordular. Çalışan Derya'yı on beş dakika kadar önce bir şeyler aldıktan sonra bir daha hiç görmediğini söyledi. Bunu duyan Derya'nın ablasları ne yapacaklarını şaşırılmış halde etraflarını aramaya koyuldular. Her yerde Derya diye seslenerek küçük kardeşlerini bulmayı ümit ediyorlardı. Bu çabaları sonuçsuz kalınca hemen polis karakolunun yolunu tutmuşlardı.

Polisler hemen harekete geçip sahilde anonslarla gezerek Derya'yı aramaya başladılar. Hülya ve Nuray artık ümitlerini kaybetmiş bir şekilde ağlamaya başlamışlardı. Tam o sırada uzaktan bir kadın grubuyla birlikte Deryanın kendilerine doğru geldiğini gördüler. Sevinç içerisinde Derya'ya doğru koşarak hemen ona sarıldılar. Derya ablaslarını bir daha bulamayacağını zannederek çok korkmuştu.

Büfeden çıktıktan sonra yanlış istikamete doğru yürüdüğü için kaybolarak geri dönememişti. Yolda kendisini yalnız başına gören birkaç kadınla kaybolduğunu anlayınca polise gitmek üzere yürürlerken ablaslarıyla karşılaşmıştı.

Çok şükür ailesi sağ salim Derya'ya kavuşmuştu. Derya'yı kendisine ulaştıran kadınlara teşekkür eden ablasları onları çok mutlu ettiklerini ifade etmişlerdi. Bu korku ve sevinç dolu gün oldukça maceralı bir şekilde böylece sona ermişti.

Abdullah KÜÇÜK - 6/A

Gizli Yetenek

Benim dünyamda yemek yapmak çok eğlenceli. Bazı insanlar yemek yapmaktan hiç hoşlanmazlar ama ben yemek yaparken çok zevk alıyorum. O gün de annemin dışarıda işi olduğu için yemek yapma görevini ben üstlenmişim. Annem ve babam eve geldiklerinde kurduğum masayı görünce hayretler içinde kalmıştı. Makarna, salata ve çorba yapmışım. Ev mis gibi yemek kokuyordu. Hemen masaya oturduk ve yemeklerimizi afiyetle yedik. Annem ve babam yemeklerimi çok beğenmişti. İleride çok iyi bir aşçı olacağımı düşünüyorlardı.

O günlerde televizyonda yayınlanan “Yetenekli Eller” isimli bir yemek yarışması vardı. Bu yarışmaya katılmayı çok istediğimi aileme anlattım. Onlar da beni çok desteklediler çünkü çok iyi yemek yaptığımı düşünüyorlardı. Yarışmaya başvurmuş ve kabul edilmişim. Çok heyecanlıyım. Yarışma günü gelince hemen yola çıkmıştık. Yarışmada benim gibi beş kişi daha vardı. Hepsisi de çok iyi yemek yaptıklarını söylüyordu. Acaba bu yarışmanın kazananı kim olacaktı?

Bütün yarışmacılar toplanınca herkese belirli malzemeler ve yapacakları yemeğin tarifi verildi. Bana çıkan tarif pizzaydı. Pizzayı gerçekten çok iyi yaparım. Hemen işe koyuldum. Malzemeleri özenli bir şekilde kestim. Hamuru hazırladım ve açtım. Malzemeleri hamura dizdikten sonra fırını ayarlayıp pizzayı fırına verdim. Yarım saat sonra fırından harika kokular geliyordu. Hemen pizzayı fırından çıkarıp dilimlemeye koyuldum. O sırada yanımdaki rakiplerim benim pizzama göz atıyorlardı. Kimisi tavuklu pilav kimisi de yoğurtlu salata yapmıştı. Süre bittiğinde yarışma jürileri bize doğru yaklaşıyordu. Herkes hazırladığı yemekleri tabaklara koymuştu. Hepimiz heyecanla en güzel yemeğin hangimizinki olduğunu merak ediyorduk. Jüri üyeleri sırayla yemeklerin tadına bakarak çeşitli notlar alıyorlardı. Sonunda sıra bana gelmişti. Pizzamdan bir ısırık alan jüri üyelerinin yüzünde çok beğendiklerini gösteren bir ifade belirdi. Ben bunu fark edince çok mutlu olmuşum. Jüri üyeleri hepimizin yemeğini tattıktan sonra birkaç dakika kendi aralarında görüşerek yarışma sonuçlarını belirledi. Hepimiz heyecanla birinci olmak için sabırsızlanıyor ve sonucun açıklanmasını bekliyorduk. Jüri üyeleri hepimizin yemeğini çok beğendiğini söyleyerek birinciyi açıkladı. Ben birinci seçilmişim! Ne kadar çok sevdiğimi tahmin edemezsiniz. Ailem benimle gurur duyuyordu. Bütün jüri üyeleri yaptığım pizzanın harika bir tadı olduğundan bahsediyordu. Ben çok mutlu olmuşum. Yaptığım yemeklerin beğenilmesi beni çok sevindirir. Jüri üyeleri

beni tebrik ederken bir yandan da madalyamı ve ödülümü getirmişlerdi. Bu benim en mutlu günümdü. Eve gittiğimizde ödüllerimi yatağımın baş ucuna koymuştum. Her gördüğümde çok mutlu oluyor ve ilerde iyi bir aşçı olmak için çabalamam gerektiğini hatırlıyordum. Bu yarışma benim için aşçılığa doğru attığım ilk adımdı.

Ayşe Bahar AKIN - 5/A

Duru'nun Su İçme Alışkanlığı

Suyun ne kadar önemli olduğunu annem ve babam bana birçok kez anlattı ama ben su yerine gazoz, kola, enerji içeceği gibi şeyler içerek su ihtiyacımı gidermeye çok alışmışım. Bu tür içecekleri çok fazla tükettiğim için şu an hastanedeyim. Benim adım Duru ve okuyacağınız bu hikâye benim hikayem.

Yaz ayındaydık. Hava gerçekten çok sıcaktı. Annem bana su uzatırken ben denize girip eğlenmeyi tercih ediyordum. Denizden çıktıktan sonra su ihtiyacımı limonata içerek gideriyordum. Tatilimiz boyunca elime su aldığı çok hatırlamıyorum. Tatil dönüşü eve geldiğimizde annem yüzümün ne kadar kuru olduğunu söyledi. Ben de havaların sıcak olmasından dolayıdır diyerek odama gittim. Ertesi sabah vücudumda küçük şişliklerin olduğunu gördüm. Anneme gösterdiğimde hemen doktora gitmemiz gerektiğini söyledi. Hastaneye gittiğimizde doktorun bana sorduğu ilk şey “Su içiyor musun?” oldu. Soruyu duyunca anneme baktım. Sonra da doktora hayır cevabını verdim. Doktorum bana şunları söyledi; su vücudumuz için büyük önem taşır. İnsan vücudundaki su miktarı yaşa, fiziksel özelliklere ve gün içerisinde yapılan bedensel hareketlere göre farklılık gösterir. Bebeklerin vücudunda %75 civarında su bulunurken, yetişkin bireylerde bu oran %50-60 arasında değişmektedir. Oksijenden sonra vücudun en önemli temel ihtiyacı olan su beden içerisinde en çok %83 ile kanda bulunur. Beyin ve kasların %75’i su içerirken kemiklerin de %20 civarı sudan oluşmaktadır. Bu noktada insanların su olmadan yaşamlarını sürdürmelerinin mümkün olmayacağı anlaşılmaktadır. Hatta hücrelerdeki enerji imalatında da en önemli faktör sudur. Su vücut ısısını düzenler. Vücutta biriken toksinlerin atılmasını kolaylaştırır, konsantrasyon kaybını önler. Bu sebeple günde yaklaşık iki litre su tüketmek gerekiyor dedi. Suyun bu kadar önemli bir işlevi olduğunu öğrenince gerçekten çok şaşırmışım. Doktorumun bu anlattıkları suyun önemini anlamamı sağlamıştı. Su içmediğim zaman birçok hastalığa da yakalanma oranım artıyordu. Doktoruma bundan sonra günde en az iki litre su içeceğime söz vererek hastaneden ayrıldık. Yolda karşımıza bir büfe çıkmıştı. Hemen anneme bir şişe su almak istediğimi söyledim. Annem baba gülümseyerek peki dedi. O günden sonra sağlıklı beslenmeye ve bol bol su içmeye dikkat etmeye başladım.

Berra KURTULMUŞ - 7/A

Yaramaz Alya

Bir gün yine okula gitmişim. Okulda ilk iki ders İngilizce işledik. İngilizce en sevdiğim derstir. Okul bittiğinde eve gittim, evde kardeşim Alya vardı. Onu her zamanki gibi ben uyutmak zorundayım çünkü annem ben okuldan gelince iş yerine gidiyor. Annem bu görevi bana veriyor. Alya'yı uyutmak gece üçe kadar sürüyor ki onu uyutmak için elimden geleni yapıyorum. Ayağımda sallıyorum, ninni söylüyorum, neler yapmıyorum ki.

Günlerden bir gün kardeşim Alya'yı okula götürdüm. Okulda her zamanki gibi ağladı, sınıf arkadaşlarımın yanında rezil oldum. Neyse ki son ders ağladı, hemen okuldan çıkabildim. Okuldan çıktıktan sonra pastaneye girdim çünkü kardeşim Alya pastayı çok sever. Ona pasta alacaktım, sözüm vardı. Neyse ona pasta aldım, eve gittik. Evde çok oyuncağımız var. Bazen oyuncaklar için kavga ediyoruz.

Başka bir gün ise ben Alya'yı evde unutmuşum. Alya küçük olduğu için evden gitmiş. Annem gelene kadar onu arama şansım vardı. Birden çok korktum ve dışarı çıktım. Onu aradım, komşularımıza sordum hepsi de bilmiyoruz dediler. Çok korktum, anneme en sonunda haber verdim. Annem çok endişelendi. Beraber karakola gittik resmini gösterdik.

Onu arar mısınız diye sorduk. Onlar da elbette dediler. Bu bizim görevimiz deyip onu aramaya başladılar. Tam tamına iki gün sonra buldular. Annem ve ben sevinçten havalara uçmuştuk. Hemen polislere Alya'yı nerede bulduklarını sorduk. Boş bir evde bulduk dediler. Ben hayretler içerisinde kalmışım. Alya çok korkmuş görünüyordu. Hemen onu alıp eve geçtik.

Ben artık dersimi almışım, bir daha Alya'yı asla tek başına bırakmayacaktım.

Fatih GEZER - 5/A

Ormanda Panik

Birbiriyle çok iyi anlaşılan dokuz arkadaş o hafta sonu kamp yapmaya karar vermişti. Bu arkadaşlar birbirlerini çok seviyor ve önemsiyorlardı. Birlikte çok eğleneceklerini düşündükleri kamp günü için çok sabırsızlanıyorlardı. Nihayet kamp günü gelmişti. Kamp alanına vardıklarında saat akşam yedi civarındaydı. Hemen çadırlarını kurarak kamp ateşini yakmaya koyuldular. Ateşi Rainbow adındaki dokuz arkadaştan biri yaktı. Ateş yanınca hepsi güzelce ısınarak derin bir sohbe koyuldular. O gece çok yoruldukları için uykuları gelince hemen yatmaya geçtiler ancak birinin nöbet tutması gerekiyordu. Rainbow gönüllü oldu. Herkes yattıktan sonra ormandan kurt sesleri gelmeye başladı. Rainbow oldukça korkmuş görünüyordu. Yılan sesleri de buna eklenince korkudan tir tir titremeye başladı. Tıpkı soğuk suya girdiğinde üşüdüğü gibi. Rainbow bu düşüncelerle etrafına bakınıyor bir yandan da uykusunun açılması için uğraşıyordu. Ancak bir süre sonra dayanamadı ve o da arkadaşları gibi derin bir uykuya daldı. Sabah ilk uyanan Violet adındaki kız arkadaşlardan biri oldu. Rainbow'a baktı ve güldü. Dışarı çıkmak için hamle yaptığında ayağı Rainbow'a takıldı. Rainbow aniden yerinden sıçradı ve savunmaya geçti. Violet'i dün gece seslerini duyduğu hayvanlardan biri zannettiği için çok korkmuştu. Karşısında Violet olduğunu görünce sakinleşti. Çıkan seslere herkes uyanmıştı. Violet olanları anlatınca herkes bir kahkaha attı. Rainbow da gülmeye başladı. Biraz hava almak için ormanda dolaşacağını söyleyerek oradan ayrıldı. Arkadaşları çok uzaklaşmamasını tembih etti.

Henüz birkaç dakika yürümüştü ki bir anda karşısında kocaman bir ayı gördü. Kocaman gövdesiyle kendisine doğru geliyordu. Rainbow bunu görünce bağırarak kaçmaya başladı. Bir yandan kaçıyor bir yandan da arkadaşlarına seslenerek oradan uzaklaşmaları için onlara sesini duyurmaya çalışıyordu. Arkasına bakmadan koşuyordu. Nihayet arkadaşları da sesini duymuştu. Şimdi hep birlikte panik içinde koşturuyorlardı. Rainbow çok hızlı koşma yeteneğine sahip olduğu için en önde o vardı. Onlar koştukça ayı da peşlerinden geliyordu. Uzun bir süre koştuktan sonra karşılarında bir kulübe gördüler. Hemen bu kulübeye sığınıp kapıyı kilitlediler. Telefonları da çekmiyordu. Burada mahsur kalmışlardı. Camdan baktıklarında bir anda ayının kulübeye yaklaştığını gördüler. Korkudan ne yapacaklarını şaşırılmışlardı. Kimi bağırıyor kimi saklanıyor kimi de ayıyı korkutmaya çalışıyordu. Bir anda büyük bir gürültü duyuldu. Tam üç el ateş edilmişti. Dışarı baktıklarında ayının hızlıca kaçtığını gördüler. Hepsi çok sevinmişti. Sevinç içinde kulübenin kapısını açtıklarında

karşılarında jandarmayı gördüler. Bir jandarma kendilerine "Kaçtığınızı gören biri bize haber verdi. Ayıyı korkutmak için ateş açtık. Sizler iyi misiniz?" diye sordu. Hepsi minnet dolu gözlerle teşekkür ederek iyi olduklarını söylediler. Korku dolu dakikalardan sonra nihayet güvende olan gençler çok mutluydu. Hep birlikte kamp alanına geri dönerek kahvaltı hazırlamaya koyuldular. Kahvaltıdan sonra çadırlarını toplayarak sırt çantalarını hazırlayan dokuz arkadaş macera dolu iki günün ardından keyifle şehir merkezine doğru yola çıktılar.

Ebrar BULUT - 8/A

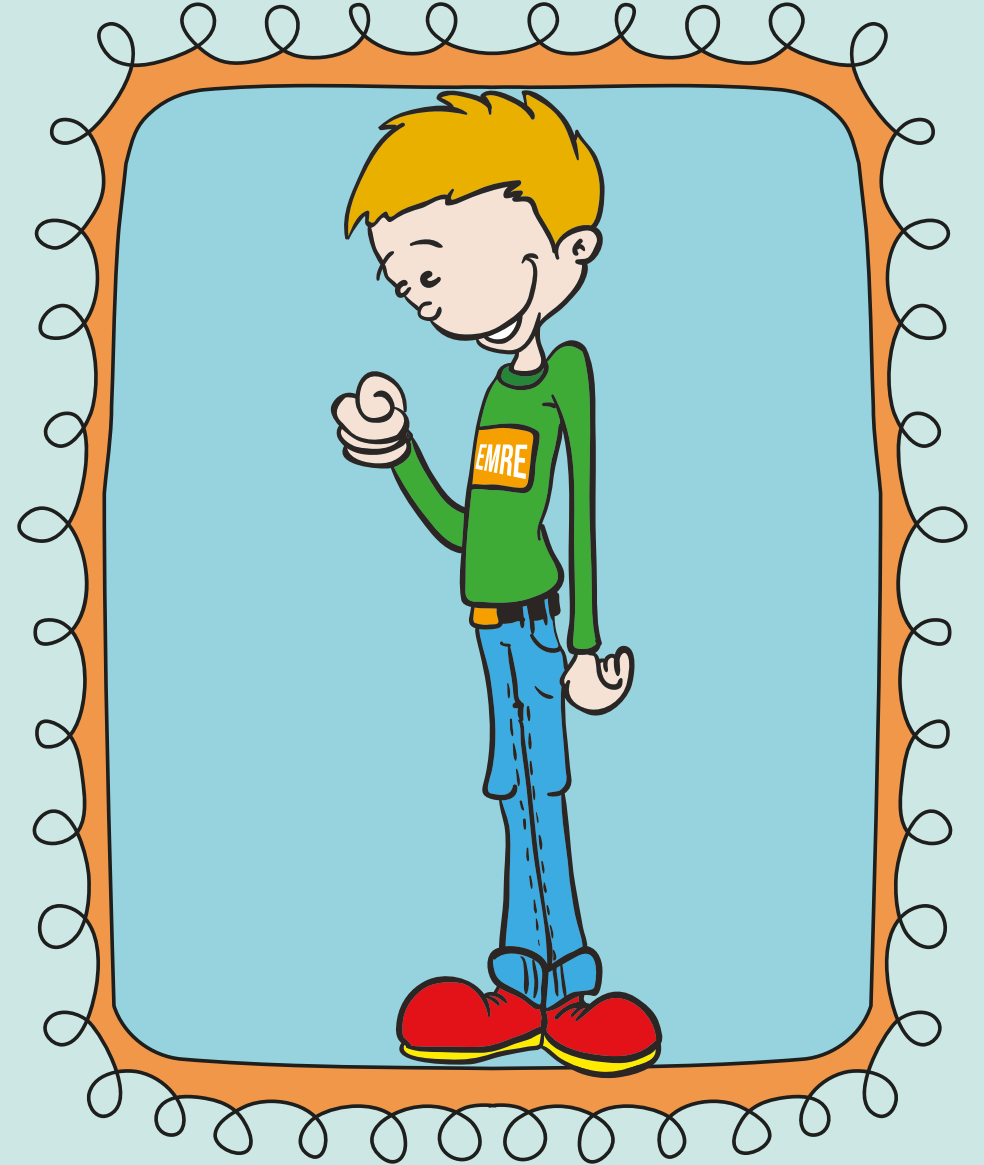

Ah Emre Ah

Geçen yılki arkadaşlarımdan Emre geldi aklıma. Ne tuhaf çocuktur. Şimdi düşünüyorum da ne günlerdi. Emre sınıfın en uzun boylu çocuğuydu. Hatta biz ona "Uzun Oğlan" derdik. İri iri gözleriyle etrafa ve bize güvensiz bakışlar atardı. Çok fazla arkadaş canlısı değildi. Kendi halinde tuhaf bir çocuktur. Fazlaca şüpheliydi.

Kalemlerini kaybederek tek tek hepimize kalemimi sen mi aldın diye sorardı. Bazen de abartırdı. Kesin sen aldın, sen almadıysan kesin Yılmaz almıştır derdi. Üzülürdük. Genellikle de kalemi masasının altından çıkardı. Bu durum artık bütün sınıfın canını sıkmaya başlamıştı.

Bir gün bütün sınıf Emreyle konuşma kararı aldık. Davranışlarının bizi üzdüğünü, arkadaşlığımıza zarar verdiğini, kaybettiği eşyalarda bizi suçlamasına rağmen hep kendi sırasının altından çıktığını anlattık. Bu huyundan vazgeçmesini söyledik. Vazgeçerse aramızda iyi bir arkadaşlık kurabileceğimizi söyledik. Emre sanırım bu konuşmadan sonra utandı ve hepimizden özür diledi. Biz de bir dahaki teneffüs ona meyve suyu ismarladık. Artık aramızda hiçbir sorun kalmamıştı.

Ahmet Kerem PİRANLIOğLU - 6/A

Bir Kelime Takımı

Eren, Ferit, Şahin ve Berk. Bilgisayar oyunu oynamayı çok seven ve bilgisayar başından kalkmak istemeyen dört arkadaş... Sürekli savaş içerikli oyun oynuyorlarmış. Bunu gören öğretmenleri çocuklar için faydalı olan “Bir Kelime” oyununu önermiş. “Bir Kelime” oyunu bir konuya bağlı, oyunda gösterilen karışık harflerden oluşan kelimeleri bulmaya dayanan bir oyunmuş. Dört arkadaş öğretmenlerinin önerdiği “Bir Kelime” adlı oyunu oynamaya başlamışlar. Başlarda bu oyunu beğenmeyip burun kıvrırsalar da sonradan oyunda çok iyi performans göstermeye başlamışlar. Bu performanslarını gören öğretmenleri, bu güzel nedenden dolayı bir müsabaka düzenleyeceğini söylemiş ve dörder kişilik takımlar oluşturmaları gerektiğini ifade etmiş. Eren, Ferit, Şahin ve Berk bir takım oluşturmuşlar tabii ki. Öğretmenleri ayrıca bunun sonucunda da sürpriz bir ödül olacağını belirtmiş.

Öğrenciler “Bir Kelime” müsabakasına katılmak için başvuru yapmışlar. Elemelerde hep birinci oluyorlarmış. Bu nedenle çocuklar erkenden sevinmeye ve kendilerine güvenmeye başlamışlar. Sonuçlar açıklandığında çok heyecanlanmışlar. En sonunda okuldaki yirmi beş takımdan birinci olmayı başarmışlar. Bunu gören öğretmenleri çocuklarla beraber kelime çalışması yapmaya başlamış. O büyük güne ise çok az kalmış. Çocuklar sabah akşam kelime çalışması, sözlük okuma gibi çalışmalar yapıyormuş. En sonunda müsabakanın final gününe bir gün kalmış. Rakiplerinin zayıf noktalarını bulmaya çalışmışlar. Veee o gün gelip çatmış. Çocuklar heyecan içindeymiş. Müsabaka başlamış. En az Eren, Ferit, Şahin ve Berk kadar dişli bir rakip takım varmış karşılarında. Kelimeler ardı ardına bulunuyor, bir sonraki bölüme geçiliyormuş. Oyunun %75’i tamamlandığında her iki takım da “son kelime bükücü” rozetini almış, müsabakaya devam ediyordu. Kalan %25’lik bölümde ise rakipler aynı bölümde yarışacak, kim daha önce kelime bulursa hanesine daha yüksek puanı yazdıracaktı. Eren, Ferit, Şahin ve Berk bu sırada rakibin dikkatini nasıl dağıtırm diye düşünmekten kelimelere odaklanamıyor ve kelimeleri de rakip takım daha önce buluyordu. Oyunun %95’lik bölümü tamamlanmıştı ve rakip takım öndeydi. Eren, Şahin, Ferit ve Berk’in aklı başına gelmişti ama oyunun son %5’lik bölümünde kelimeleri bilseler de öne geçememişlerdi ve oyun rakip takımın galibiyeti ile sonuçlanmıştı. Dört arkadaş bu duruma çok üzülmüştü. Aslında hatalarının farkındaydılar, erken sevinmişlerdi, kendilerine çok güvenmişlerdi ve en kötüsü müsabaka esnasında dürüstçe yarışmak yerine rakip

takımın dikkatini dağıtmaya çalışma düşünceleriydi. Yenilmişler ve kendilerini kötü hissediyorlardı. Boşuna çalıştıklarını, zamanlarının boşuna gittiğini düşünüyorlardı. Bir daha yarışmalara katılmama kararı aldılar. Bu düşüncelerle okula döndüler. Ders Türkçeydi. Öğretmenlerine karşı mahcup hissettiler. Hiçbir şey kazanamadık, boşuna çalıştık demişti dördü de. Öğretmenleri de çocuklara: “Çok güzel örnek bir çalışma içindeydiniz. Siz fark etmeseniz de aslında kelime haznenize çok güzel ve yeni kelimeler kattınız. Bu sayede günlük hayattaki iletişiminizde daha rahat ettiniz, okuduğunuzu daha iyi anladınız, okuldaki sınavlarda başarınız artı. Şimdi söyleyin bana nasıl kaybetmiş olursunuz?” dedi. Dört arkadaş bu cümleden sonra derslerini almıştı. Hayatta kaybetmek diye bir şey yoktu aslında, çabanın olduğu her yerde kazanç vardı.

Emir Doğan KARAAHMETOğLU - 5/A

Zorlu Zorba

Apartman sakinleri artık Cenk Zorbagil'e dayanamıyordu. Zorbagil sabahtan akşama kadar yüksek sesle müzik dinliyordu. Ayrıca pek de tekin biri değildi. Para ile çalıştırdığı kendi emrinde adamları vardı. Apartman sakinlerini ise polise haber vermemeleri için tehdit ediyordu. Bu durumdan kurtulmak için apartman temizlik görevlisi Enes Pektitiz önderliğinde toplantı yapılıyordu.

Ahmet Kocakorkak :

-Bence hemen bu apartmandan kaçalım, yoksa bu adam bizi bitirir.

Lider buna oldukça kızmıştı.

-Hayır hakkımızı savunacağız!

-Peki ya nasıl? dedi Ayşe Birazyaşlıgil.

Temizlik görevlisi Enes Pektitiz:

-Onu yalnız olduğu zaman kıştırıp hesap soralım, dedi.

Ahmet Kocakorkak:

-Ya o seni döverse?

- Hepimiz gelirsek bir şey yapamaz.

- Bu ne böyle! Hepimize karşı tek bir kişi bu çok adaletsiz, dedi Doktor Nazik Bey.

Toplantıdakiler homurdanmaya başladılar. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Aniden kapı tekmelendi ve açıldı. İçeriye Cenk Zorbagil ve adamları girdi.

Cenk Zorbagil:

-Vay, vay, vay! Demek arkamdan iş çeviriyorsunuz ha! Evlerinizin tapu senetleri hâlâ bende, o evlerde ben istemezsem bir gün bile oturamazsınız, dedi.

Apartman sakinleri bu durumdan artık çok sıkılmıştı. İçlerinden birisi bir bahaneyle dışarı çıkarak hemen polisi aradı. Olanları polise anlatınca polis hemen yola çıktı. Birkaç dakika sonra polis gelmişti. Polisleri karşısında gören Cenk Zorbagil oldukça korkmuş görünüyordu. Ne yapacağını şaşırılmıştı. Polisler, Cenk Zorbagil ve adamlarını hemen oracıkta yakalayıp ellerine kelepçe takmışlardı. Apartman sakinleri Cenk Zorbagil tutuklanınca rahat bir nefes almıştı.

Ahmet Selim BIYIK - 6/A

Şarkı Yarışması

Merhaba, benim adım Aleyna. Yanlış anlama Aleyna Tilki değil sadece Aleyna. Son üç gündür çok heyecanlıyım. Çünkü haftaya okulun şarkı yarışması var. Ve bu yarışmaya ben de katıldım. Aslında biraz da arkadaşlarımın isteğiyle katıldım. Onlar hep sesimin çok güzel olduğunu ve bu yarışmaya katılmam gerektiğini söylerler. Övünmek gibi olmasın ama sesim gerçekten güzeldir. Okulda pek anlamadığım bir kız var, Aslı. O da katılacaktı. Hiç yalan söylemeyeceğim, onun sesi çok kötü. Bilmiyorum kazanmak için ne yapar ama o kız hile bile yapabilir. Sonunda yarışma günü geldi çattı. Tam olarak on dört kişi yarışmaya katılmış. Ben sekizinci sıradayım, Aslı da altıncı sırada. Yarışma başladığında herkes gibi ben de çok heyecanlıydım. Diğer yarışmacıları dinlerken içimden kendi kendime şarkımı mırıldanıyordum.

Aslı'nın sırası geldiğinde sesi şarkıcılar gibi çıkıyordu. Herkes çok şaşırmıştı. Birkaç dakika sonra Aslı'nın cebinde mp3 çalar olduğunu gördüm. Meğerse kız sadece ağzını kımıldatıyormuş. Tam Merve Hoca'nın yanına gidiyordum ki şarkısını bitirdi ve beni kolumdan çekti. Ve şöyle dedi:

-Eğer bunu birine söylersen seni çıkışta mahvederim anladın mı beni?

Ben iyice korkmuştum aynı zamanda üzülmüştüm çünkü bu yarışmayı hileyle kazanacaktı. Çaresiz "tamam" dedim. Ne yapacağımı bilemiyordum. Eğer söyleseydim sonum çok kötü olacaktı. Ama bu yarışmayı da hakkımla kazanmak istiyorum. Oof! Ne yapmalıyım? Gidip Sosyal Bilgiler hocama sordum:

-Hocam?

-Efendim Aleyna ne oldu?

-Şey, bir arkadaşınız hile yapsa ve sizi tehdit etse ne yapardınız?

-Hmm, o beni tehdit etse bile ben gider hocama söyledim. Çünkü insanlar tehdit ettikleri şeyi yapmazlar. Neden sormuştun?

-Şey Aslı...

-Ne olmuş Aslı'ya?

-Şarkı yarışmasında Aslı'nın cebinde mp3 çalar vardı. Ve şarkıyı o söylemiyor sadece ağzını kımıldatıyordu.

-Nasıl yani, hile mi yaptı?

-Evet.

-Tamam Aleyna teşekkürler. Ben şimdi gidip jüri üyelerine söyleyeceğim. Senin sıran da gelmiştir. Hadi koş!

Yarışmanın düzenlendiği salona girdim. Benim ismim anons ediliyordu. Hemen sahneye çıkıp şarkımı çok güzel bir şekilde söyledim.

Herkes beni alkışlayınca çok mutlu oldum. Şimdi sıra yarışma sonuçlarının açıklanmasına gelmişti. Aleyna'nın yaptığını öğretmenimize söylediğim için içim rahatladı. Ne bana bir şey olacak ne de hile olacak. Sonuçlar törende açıklanır dediler. Ama törene daha beş ders vardı. Ben sabırsızlanıyordum. Sınıfa giderken Sosyal hocasının Aslı'yı aldığını gördüm. Bana çok kızgın bakıyordu. Tören zamanı gelmişti. Herkes çok heyecanlıydı. Açıklamayı Merve Hoca yaptı. Ve ne oldu bilemezsin. Birinci oldum!

Hayatımın en güzel ve en hileli günüydü. Bana bir madalya verdiler. Herkes beni tebrik ediyor ve şarkımı çok beğendiğini söylüyordu.

Eve gitmek için servise doğru yürürken Aslı yanıma geldi. Bir an için korkmuştum ama sonra sadece şunları söyledi:

-“Cesaretlisin ama benim kadar değil. İki hafta sonra resim yarışması var. Sen resimde kötüsün ve ben bunu kazanacağım anladın mı?”

Ben de şöyle dedim.

-“Tabi hile yapmazsan. Hem zaten ben o yarışmaya katılmayacağım. Ben senin gibi kötü olduğum yarışmalara katılmıyorum.” deyip servise bindim.

Anneme şarkı yarışmasında birinci olduğumu söyleyince mutluluktan havalara uçtu. Malum, insan çocuğunun bir başarı gösterdiğini duyunca onunla gurur duyar.

Anneme yarışmada olup bitenleri anlatınca çok şaşırdı ve benim en doğru olanı yaptığımı söyledi. O gece huzur içinde uyuyabilecektim. Hem birinci olmuş hem de Aleyna'nın hile yapmasına müsaade etmemiştim. Gerçekten yorucu ve güzel bir gündü. Dinlenmek için yatağa girmeden önce madalyamı odamın baş köşesine koydum. Madalyamı her gördüğümde bu harika günü hatırlayacaktım.

Berranur YALVAÇ - 5/A

Hülya'nın Asansör Macerası

Güneşin doğuşuyla maceralı bir gün başlıyordu.

Her zamanki gibi yorucu ve koşturmalı bir güne merhaba diyerek kuşların cıvıltılı sesini dinleyen Hülya, annesinin ona seslenmesiyle hemen hazırlanıp okulun yolunu tuttu. Otobüs durağında beklerken aniden şiddetli bir rüzgar esti. Şiddetli rüzgardan çok korkan Hülya etrafına bakındı ama kimse yoktu. Bu durum onu oldukça gerdi ve aniden omzuna birisi dokundu; fakat arkasını döndüğünde kimsenin olmadığını görünce aniden buz kesti. Hülya hemen otobüsün gelmesini diledi, dileği gerçek oldu. Ardından hemen otobüse bindi okula vardığında olanları en yakın arkadaşı olan Ceyda ve İnci'ye anlattı. Fakat arkadaşları onun iyi olup olmadığından şüpheliydiler. Ceyda sordu:

-Hülya senin betin benzin atmış, hasta falan mısın?

-İnci: Hülya bence şu son günlerde çok çalışmaktan uykunu alamıyorsun biraz dinlensen iyi olur.

Hülya daha fazla arkadaşlarını ikna etmeye çalışmadı ne de olsa deli olduğunu düşüneceklerdi. Okul çıkışı Hülya lösemi hastalığına yakalanan arkadaşı Burcu'yu ziyarete gitmişti. Burcu maalesef zor bir dönemden geçiyordu, bu zor döneminde ona destek olan Hülya okulda öğrendiği bilgileri Burcu'ya anlatıyor, onu eğlendirmek ve neşelendirmek için özel olarak seçtiği kitapları arkadaşına keyifle okuyordu. Hülya Burcu'ya kitap okurken çoğu zaman Burcu uyuya kalıyordu ve yine kitap bitmeden Burcu uyumuştü. Burcu'ya terapi gibi gelen bu keyifli vakitler Hülya'nın da haline şükretmesini sağlıyordu.

Hülya arkadaşına olan ziyaretini sonlandırıp asansöre binerken tedirgin bir şekilde düğmeye bastı ve beş saniye sonra korktuğu şey başına geldi. Asansörden takır tukur sesler gelmeye başladı. Hülya hemen en yakın katın düğmesine bastı; fakat geç kalmıştı. Asansörde ışıklar aniden karardı ve çok yüksek bir çığlık attı. Ardından ışıklar açıldı, korkudan yere yığılmak üzereydi. Acaba asansörden çıkabilecek miydi?

Hemen asansörün acil durum butonuna basan Hülya bir yandan da "İmdat" diye bağırmaya başlamıştı. Birinin onun sesini duyup asansörden çıkarması için de bir yandan dua ediyordu. Saatlerce burada kalacak olmaktan çok korkuyordu. Hatta bir an buradan hiç çıkamayacağını bile düşünmüştü. Aklına arkadaşı Burcunun yaşadığı sıkıntılar geliyordu. Asansörde kalmak da elbette zor bir deneyimdi ama lösemi hastalığına yakalanmak çok daha büyük bir mücadele gerektiriyordu. O böyle

düşünürken birden kendisine doğru gelen sesler işitmeye başladı. Hemen bağırarak onlara asansörde kaldığını söyleyen Hülya sonunda sesini birilerine duyurmuştu. Hemen asansörün yanına gelen apartman sakinlerinden Ahmet Bey ve Gül Hanım site güvenliğine haber vererek Hülya'nın asansörden kurtarılması için çabalamaya başlamıştı. Güvenlik görevlileri birkaç dakika içerisinde asansörün olduğu yere gelmişlerdi. Hülya'yı sakinleştiren Gül Hanım, Ahmet Bey ile site güvenliğine yardım ederek bir an önce asansörün kapısını açmaya çalışıyordu. Sonunda kapı güçlükle de olsa açılmıştı. Hülya, kapı açılır açılmaz Gül Hanım'ın boynuna sarılmıştı. Gerçekten çok korkmuştu ama sonunda o küçük asansörden kurtarılmıştı. Bir kez daha sorunlarının çözülebilir şeyler olduğunu görmüş ve haline binlerce kez şükretmişti.

Zümra KANTAR - 6/A

Karanlıkta Diyalog

Günlerden gezi günüydü ve biz Karanlıkta Diyalog gezisine gidiyorduk, çok heyecanlıydık. Görme engellilerin neler yaşadığını deneyimleme fırsatı bulmak için bu geziye gelmiştik. Görme engellileri ilk gördüğümüzde onlara çok üzölmüştüm ama sonra bu özelliği onlara Allah'ın verdiğini hatırladım. Sonuçta herkesin bir zorluğu, bir sıkıntısı var. Ben öğretmenimize görme engelliler hakkında sorular sorarken bir grup içeriye girmiştii. Onlar da çok heyecanlıydı. Aradan biraz zaman geçmişti ve sonunda sıra bizdeydi. İçeriye girdik. İlk başlarda çok korktum ama sonra alıştım. İçerisi çok karanlıktı. Elimize verdikleri sopaya benzer aletten yardım alarak ilerledik. İçeride çeşitli engeller vardı ve biz hiçbir şey görmediğimiz için çok zorlanıyorduk. Bize rehberlik eden abla ve abi olmasa içeride kaybolabilirdik. Bu arada bize yolu gösteren abla ve abi de görme engelliydi. Çok şaşırmıştım. Orada çalışa çalışa yolu ezberlemişlerdi ve bizi sağ salım dışarıya çıkarmışlardı. Dışarı çıktığımızda etrafımızdaki her şeyi net bir şekilde görmek gerçekten paha biçilemezdi. Görmek ne kadar da büyük bir nimetmiş. Şimdi görme engellileri çok daha iyi anlıyorduk. Çıkışta öğretmenimiz ve biz görme engelli abi ve ablalara sorularımızı sorduk. Ben hemen aklımdakini sordum. Bu sorun ölene kadar mı sürüyor dedim, o da evet dedi, ama alışınca ellerinin veya parmaklarının ucuyla bir şeye dokunduğunda onu hissedip ne olduğunu anlayabiliyorsun dedi. Sonra bir şey daha anlattı. Küçükken kendisi körler okulundaymış ve öğretmenleri onların görebilen insanlardan farklı olduğunu ve Allah'ın onları çok sevdiğini söylemiş. Kendilerinin özel olduğunu söylemiş.

Gezimizin sonuna geldiğimizde herkes oradakilerle vedalaşarak servise koştı ve yerlerimize oturduk. Serviste gezi deneyimlerimiz ve görme engelliler hakkında hocayla konuştuk. Okula geldiğimizde kar yağıyordu. Herkes içeri girdi ve zil çalınca hepimiz evlerimize gittik. Eve gider gitmez anneme gezimizin içeriğinden bahsettim. Annem anlattıklarımı duyunca babamın ve kardeşlerimin de burayı mutlaka görmesi gerektiğini söyleyerek hafta sonu için bir gezi planı yaptı. Bu gezi bana gerçekten çok şey öğretmişti.

Hepimiz görme engellilerin yaşadığı zorlukları unutmayarak onlara yaşamlarında kolaylık göstermek için çabalamalıyız.

Zeynep Azra ADATEPE - 7/A

Yavru Kuş

Ormanın birinde yavru bir kuş ve annesi beraber yaşıyorlarmış. Günlerden bir gün annesi yuvadan yiyecek bir şeyler bulabilmek için ormanın derinliklerine doğru uçup gitmiş, geri döndüğünde yavrusunun yuvada olmadığını görünce deliye dönmüş. Yavrusunu bulabilmek umuduyla tekrar ormanın derinliklerine kanat çırpmış. Önüne gelene soruyor bir yandan da ağlıyormuş. Allah'a yavrusunu akşam olmadan bulabilmek için dua ediyormuş. Yavrusu hiçbir yerde yokmuş. Anne kuşun ağlamaktan gözleri şişmiş. En son çare olarak ormanın güvenlik görevlisi olan Papağan Harika'ya danışmış.

Harika:

-Hmm... Aslında onu yeni yapılan eğlence alanına giderken görmüştüm. Bana "Sakin anneme parka gittiğimi söyleme" demişti. İsterseniz bir de parka bakın." demiş.

Anne kuş, bekçi Harika'ya teşekkür etmiş, ardından kanatlarını hızla açıp parka doğru uçmaya başlamış. Yavrusunu kaydırağın altında oturup elindeki fotoğrafa bakarken bulmuş. Onu gizlice izlemiş. Meğer yavrusu ölen babasının fotoğrafına bakıp hıçkırarak ağlıyormuş. Yavru kuşun babası bundan beş ay önce avcılarının tüfekte vurması sonucu ölmüştü. Annesi yavrusuna babasının yokluğunu hissettirmemeye çalışıyordu. Yavrusunu böyle görünce yanına gidip ona sınıksarılmış. Her zaman yanında olduğunu ve hayatını yaşadığı zorluklara rağmen devam ettirmesi gerektiğini söylemiş. Daha sonra beraber yuvalarına uçmuşlar.

Ahmet Sabri ÖZKAYA - 5/A

Hatadan Dönmeğ

Gittiğimiz okul gezisinden sonra görme engellilerin halini anlayınca Allah'a çok şükrettim sağlıklıyız diye. Bu arada bu son gezimizdi. Haziranın ilk haftası bitmek üzereydi. Yaz tatiline girmemize bir hafta kalmıştı. Annemin hazırladığı mis gibi kahvaltayı yerken bugün ne yapabileceğimi düşünüyordum. Cumartesi günleri yapılabilecek en güzel şey -tabi hava da güzelse- oyun oynayacak birkaç arkadaş bulup güzel vakit geçirmektir elbette. Ben de aynen böyle yapacaktım. Böylesine güzel bir havayı kaçırmak olmazdı doğrusu. Harika bir gün olacağını düşünüyordum. Yanılmıştım.

Bahçeye çıktığımda birkaç çocuk gördüm. "Harika!" dedim kendi kendime. "Demek ki oynamaya başlamışlar!" Biraz daha yaklaşıncaya gördüm ki pek de oyun oynuyor gibi değiller. Daha çok birbirlerini itip kakmaya başladıklarında neden burada toplandıklarını anladım. Kavga etmek için...

Son günlerde pek dışarı çıkmıyordum. Birkaç kez bu çocukların burada toplandıklarını görmüştüm. Ama oyun için sanmıştım. Meğerse kavga ediyorlarmış. Geçen gün mahallemize yeni taşınan aile ile tanışmıştık. Onların da bir oğlan çocukları var. Benim yaşlarımda o da. Ama bizden biraz farklı gibi. Kekeliyordu konuşurken. Ama sorun değil çünkü ikimiz çok iyi anlaşmıştık. Bir de baktım ki kavga ettikleri kişi Efe, yani mahallemize yeni taşınan ailenin oğlu. Olayı öğrendiğimde çok şaşırdım. Efe sadece onlarla birlikte oynamak istiyormuş. Sadece kekeme olduğu için onu dışlamışlar. Onunla kavga etmeye başlamışlar. Onlara yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu anlatırken Efe'nin gözünden birkaç damla yaş aktığını gördüm. Diğerleri hatalarını anlamışlardı. Hepsisi Efe'den özür dilerken o da bana minnet dolu gözlerle bakıyordu.

Zümranur ADATEPE - 7/A

Kayıp Oyuncak

O gün yine okuldan çıkmış eve gitmek için otobüs durağında otobüs bekliyordum. Otobüsüm gelince hemen koşarak otobüse bindim. Akbilimi bastıktan sonra oturmak için ilerlerken elimi cebime attığımda en sevdiğim oyuncakımın yerinde olmadığını fark ettim. Mutlaka otobüse binerken düşürmüş olmalıyım diye düşünerek üzgün bir şekilde boş bir yere oturdum. Üzgün olduğumu gören ve yanımda oturan simitçi bir amca bana dönerek:

-“Ne o oğlum? Yüzünden düşen bin parça. Bir şey mi oldu? ” dedi.

-“Otobüse binerken en sevdiğim oyuncakımı cebimden düşürmüşüm amca.” dedim.

Simitçi amca bana bir simit uzatarak “Üzülme oğlum. Bazen böyle şeyler olabilir. Her insan bazı eşyalarını kaybetmiştir.” dedi. Bana uzattığı simidi alarak ortadan ikiye bölüp simitçi amcayla paylaştım. Gerçekten çok acıkmıştım. Simitler de tazeydi ve mis gibi kokuyordu. İneceğim yere geldiğimde simitçi amca da benimle beraber indi. Bizim evin hemen yanındaki parkta simit satacaktı. Bunu öğrendiğime çok sevinmiştim. Hemen gidip annemin evde yaptığı limonatalardan bir bardak doldurarak simitçi amcaya götürdüm. Birlikte hem sohbet ediyor hem de limonatalarımızı içerek simit satıyorduk. Bir ara ben bardakları eve götürmek için simitçi amcanın yanından ayrıldığımda onun yanına iki hırsız gelmiş. Ben tekrar döndüğümde gördüklerim karşısında şok olmuştum. Simitçi amca yere düşmüştü. Simitlerini alabilmek için hırsızlar kendisini çok kötü dövmüşlerdi. O an onu öyle görünce çok üzülmiştim. Hemen annemle polisi arayarak bunu yapanları şikayet ettik. Simitçi amcayı evimize götürüp kendisine dinlenmesi için bir oda ayırdık. Akşam olduğunda babam gelmiş ve olanları dinleyince çok üzülmişti. Simitçi amca da o sırada uyanmıştı. Babam kendisine geçmiş olsun dileklerinde bulunarak hepimizi sofraya çağırdı. Annemin yaptığı yemekleri bir güzel yedikten sonra simitçi amca eve gitmek üzere evden ayrıldı. Bizlere çok teşekkür etti ve bana sabahki yaşadıklarımızı hatırlattı. Oyuncakımı kaybettiğim için çok üzülmiştim. Simitçi amca da simitlerini çaldırınca onları kaybetmişti. Hayatta böyle şeylerin herkesin başına geldiğini görünce benim de üzüntüm biraz olsun dinmişti. Ertesi sabah simitçi amcayla okula geldiğimde durakta karşılaştım. Kendisi bana polisin simitleri çalan adamları yakaladığını söyledi. Çok sevinmiştim. Ayrıca cebinden bir oyuncak çıkardı ve bana uzattı. Gözlerime inanamadım. Dün kaybettiğim oyuncakımdı bu. Çok mutluydum. “Nereden buldun bunu amca?” diye sordum kendisine. Sabah

durağa geldiğinde yere düşmüş halde bulunduğunu söyledi. Gerçekten de oyuncakım otobüse binmeden önce düşürdüğüm yerde bulunmuştu. İkimiz de dün çok sevdiğimiz şeyleri önce kaybetmiş sonra da bulmuştuk. Bundan sonra kaybettiğim şeyler için bu kadar çok üzülmemem gerektiğini anlamıştım. Simitçi amcayla vedalaşarak derse geç kalmamak için okulun yolunu tutmuştum.

Ahmet YETKİN - 5/A

Koca Kulaklı Astro

Bir zamanlar kendini hiç beğenmeyen Astro adında koca kulaklı bir adam varmış. Hep kendine “Neden kulaklarım kocaman!” diye sorar ve çok üzülürmüş. Ormanda gezerken tatlı filin sesini duymuş ve ona kulaklarından bahsetmiş. Fil ise ona kendi kulaklarının daha büyük olduğunu ve bu görünüşünü kafasına takmaması gerektiğini söylemiş.

Astro, filin yanından ayrılmış fakat düşüncelerinden kurtulamamış. Hâlâ kulaklarının büyüklüğünü dert ediyormuş. Yürürken düşünmeye devam etmiş ve yolunu kaybetmiş. Bir göle gelmiş ve orda suyun başında saatlerce kendine bakmış. Gölden altın bir balık çıkıp Astro ile konuşmaya başlamış. Fakat Astro, balığın farkına bile varamamış biraz zaman geçtikten sonra kendisiyle konuşan balığı fark edince balıktan özür dilemiş ve içinde bulunduğu durumdan bahsetmiş. Balık ona nasihatler etmiş ama ne fayda. Astro’nun düşünceleri değişmemiş.

Yolda giderken bir kurbağa görmüş. Kurbağaya ne yaptığını sormuş. Kurbağa öküze benzeyerek büyümeye çalıştığını söylemiş. Astro gördüğü kurbağadan çok etkilenmiş. Yaptığı hatanın farkına varmış ve kurbağa ile sohbet edip kendi düştüğü hatadan bahsetmiş. Sonrasında yaptıklarının yanlış olduğunu düşünmüşler. Allah’ın onları öyle yarattığını ve bundan mutlu olmaları gerektiğini düşünmüşler ve çok iyi arkadaş olmuşlar.

Ali TÜRKMEN - 6/A

KADİM
KÜLTÜR
YENİLİKÇİ
EĞİTİM

Başakşehir | Sancaktepe | Bahçeşehir | Çekmeköy

444 82 00 | yenidoguokullari.com